

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Rossi v hlavním líčení konaném v Praze dne 18.12.2020 **t a k t o :**

Podle § 226 písm. a) tr.ř. se obžalovaní

██████████ J ██████████ B ██████████,

nar. ██████████ v ██████████ ██████████, trvale bytem ██████████
bytem ██████████

██████████ J ██████████ H ██████████

nar. ██████████ v ██████████ ██████████, trvale bytem ██████████ přechodně
bytem ██████████

██████████ M ██████████ K ██████████,

nar. ██████████ v ██████████ ██████████ trvale bytem ██████████
██████████

z p r o š ť u j í o b ž a l o b y

pro skutek popsany v obžalobě státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 ze dne 28.01.2016 sp.zn. 2 ZT 247/2015 tak, že

obžalovaný ██████████ H ██████████ jenž věděl, že bude vyhlášeno výběrové řízení, ve kterém měl zájem uspět, na prodej nemovitostí označených jako „██████████“ a tvořených pozemkem parcelního č. ██████████ se stavbou čísla popisného ██████████ pozemkem parcelního č. ██████████ se stavbou čísla

Shodu prvopisem potvrzuje Krákorová Petra

popisného [redacted] pozemky parcelních č. [redacted], vše v katastrálním území [redacted], zapsaných na listu vlastnictví číslo [redacted] Katastrálním úřadem [redacted] katastrálním pracovištěm [redacted] jejichž vlastníkem je [redacted] se sídlem [redacted] který avizované výběrové řízení vyhlásil dne 24.02.2015 a zveřejnil jej na webových stránkách [redacted] a v dalších médiích, přičemž již v první polovině února roku 2015 na blíže nezjištěném místě předal obžalovaný [redacted] H [redacted] obžalovanému [redacted] B [redacted] finanční hotovost ve výši 250.000,- Kč, aby jmenovaný zprostředkoval předání peněz obžalovanému [redacted] K [redacted], [redacted], což obžalovaný [redacted] B [redacted] učinil s tím, že částka ve výši 125.000,- Kč byla určena pro obžalovaného [redacted] K [redacted] a že zbývající částka ve výši 125.000,- Kč byla určena pro [redacted] P [redacted] D [redacted] nar. [redacted] [redacted] kterému obžalovaný [redacted] K [redacted] tyto finanční prostředky kolem poloviny února roku 2015 předal v obálce ve své kanceláři s tím, že se jedná pouze o polovinu slíbené částky a že druhou polovinu obdrží poté, co obžalovaný [redacted] H [redacted] ve výběrovém řízení uspěje, přičemž poskytnuté finanční prostředky měly být zárukou toho, že [redacted] ani jeho [redacted], obviněný [redacted] K [redacted] žádným způsobem nenaruší průběh vyhlášeného výběrového řízení a že jej nechají proběhnout až do jeho finální fáze, tedy do prodeje souboru nemovitostí vítězi výběrového řízení,

t e d y

obžalovaný [redacted] J [redacted] H [redacted]

měl jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu a v souvislosti s podnikáním jiného poskytnout úplatek,

obžalovaný [redacted] J [redacted] B [redacted]

měl odstraněním překážek usnadnit, aby obžalovaný [redacted] H [redacted] jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu a v souvislosti s podnikáním jiného poskytl úplatek,

obžalovaný [redacted] M [redacted] K [redacted]

- měl jednak odstraněním překážek usnadnit, aby obžalovaný [redacted] H [redacted] jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu a v souvislosti s podnikáním jiného poskytl úplatek,
- měl jednak v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu a v souvislosti s podnikáním jiného přijmout úplatek.

č í m ž m ě l i s p á c h a t

obžalovaný [redacted] J [redacted] H [redacted]

přečin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku,

obžalovaný [redacted] J [redacted] B [redacted]

pomoc k přečinu podplacení podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku,

obžalovaný [redacted] M [redacted] K [redacted]

jednak pomoc k přečinu podplacení podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku, jednak přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku,

neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž jsou obžalovaní stíháni.

O d ů v o d n ě n í :

Shrnutí dosavadního stavu věci přede změnou zákonného soudce ke dni 9.7.2019

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24.7.2016 byli obžalovaní [redacted] B [redacted] [redacted] J [redacted] H [redacted] a [redacted] M [redacted] K [redacted] podle § 226 písm. a) tr.ř. zproštěni obžaloby pro skutek popsany v obžalobě státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 ze dne 28.1.2016, sp.zn. 2 ZT 247/2015 tak, že obviněný [redacted] H [redacted] jenž věděl, že bude vyhlášeno výběrové řízení, ve kterém měl zájem uspět, na prodej nemovitostí označených jako „[redacted] [redacted]“ a tvořených pozemkem parcelního čísla [redacted] se stavbou čísla popisného [redacted] pozemkem parcelního čísla [redacted] se stavbou čísla popisného [redacted] pozemky parcelních čísel [redacted] [redacted], vše v katastrálním území [redacted], zapsaných na listu vlastnictví číslo [redacted] Katastrálním úřadem [redacted] katastrálním pracovištěm [redacted], jejichž vlastníkem je [redacted], se sídlem [redacted], který avizované výběrové řízení vyhlásil dne 24.02.2015 a zveřejnil jej na webových stránkách [redacted] a v dalších médiích, přičemž již v první polovině února roku 2015 na blíže nezjištěném místě předal obviněný [redacted] H [redacted] obviněnému [redacted] B [redacted] finanční hotovost ve výši 250.000,- Kč, aby jmenovaný zprostředkoval předání peněz obviněnému [redacted] K [redacted], náměstkovi [redacted] [redacted], což obviněný [redacted] B [redacted] učinil s tím, že částka ve výši 125.000,- Kč byla určena pro obviněného [redacted] K [redacted] a že zbývající částka ve výši 125.000,- Kč byla určena pro [redacted] P [redacted] D [redacted] nar. [redacted] [redacted], kterému obviněný [redacted] K [redacted] tyto finanční prostředky kolem poloviny února roku 2015 předal v obálce ve své kanceláři s tím, že se jedná pouze o polovinu slíbené částky a že druhou polovinu obdrží poté, co obviněný [redacted] H [redacted] ve výběrovém řízení uspěje, přičemž poskytnuté finanční prostředky měly být zárukou toho, že [redacted] ani jeho [redacted], obviněný [redacted] K [redacted], žádným způsobem nenaruší průběh vyhlášeného výběrového řízení a že jej nechají proběhnout až do jeho finální fáze, tedy do prodeje souboru nemovitostí vítězi výběrového řízení, čímž měli spáchat obžalovaný [redacted] H [redacted] přečin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku, obžalovaný [redacted] E [redacted] pomoc k přečinu podplacení podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku a obžalovaný [redacted] K [redacted] jednak pomoc k přečinu podplacení podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku, jednak přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž jsou obžalovaní stíháni.

2. Proti napadenému rozsudku podal státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 v zákonné lhůtě odvolání v neprospěch všech obžalovaných. Předně poukázal na hrubé procesní pochybení soudu, když trestní stíhání všech obžalovaných je vedeno pro přečin podplácení podle § 332 odst. 1 alinea 1, 2 tr.zákoníku s trestní sazbou odnětí svobody až na 2 léta a pro přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 tr.zákoníku s trestní sazbou odnětí svobody až na 4 léta, takže věc měla být rozhodována pouze samosoudcem, nikoli senátem. Není podstatné, že přísedící mohli klást vyslychaným osobám dotazy, zásadní bylo, že se svojí většinou dvou třetin podíleli na finálním rozhodnutí o vině, v daném případě o nevině obžalovaných. Se skutkovými závěry soudu I. stupně se státní zástupce rovněž neztotožnil, neboť konsistentní a věrohodná výpověď [redacted] D [redacted] nebyla ničím narušena. U hlavního líčení při respektování zásady ústnosti řízení jednoznačně potvrdil, že v kanceláři [redacted] K [redacted] viděl dvě obálky, z nichž jedna mu byla předána, zatímco v rámci podaného trestního oznámení hovořil pouze o jedné obálce, kterou obdržel. Podle Městského soudu nebyl žádný důvod pochybovat o věrohodnosti svědka, i v případě, že by skutečně obě obálky u obžalovaného [redacted] K [redacted] neviděl, je nepochybné, že mu dotyčný o té druhé obálce pověděl s tím, že obě měl obdržet od obžalovaného [redacted] B [redacted]. Druhým, do jisté míry sporným momentem ve výpovědi někdejšího generálního ředitele, je datum, kdy měl předmětnou obálku obdržet. Svědek hovoří o datu 14.2.2015, což byla sobota, obžalovaný [redacted] K [redacted] se v té době navíc teprve vracel ze zahraniční dovolené. Je zřejmé, že ve dni předání úplatku se svědek mylí, nepochybně se tak stalo až ve druhé polovině února roku 2015. Z pohledu státního zástupce není tato okolnost podstatná a [redacted] D [redacted] rozhodně neznevěrohodňuje. Pokud soud I. stupně nepochybuje o tom, že obžalovaný [redacted] K [redacted] předal [redacted] D [redacted] obálku s částkou 125.000,- Kč a současně nevěří jeho absurdní verzi o vrácení části odměn, jistě se musel zamyslet nad důvodem a logikou takového kroku. Verzi obžaloby zcela jednoznačně podporují další důkazy v předmětné kauze shromážděné. Na čl. 9 rozsudku soud I. stupně ve shodě s obžalobou rozebírá zajištěný záznam o sledování osob a věcí podle § 158d odst. 2 tr.ř., který ve spolupráci s policejním orgánem pořídil [redacted] D [redacted]. Z neznámých důvodů soud I. stupně tomuto záznamu nepřikládá prakticky žádnou váhu, ač je v něm popsán celý skutkový děj se zapojením všech obžalovaných. Nezaznávají tam vždy jejich jména, nicméně z kontextu je patrné, že dvě obálky s částkami 125.000,- Kč přinesl obžalovanému [redacted] K [redacted] obžalovaný [redacted] B [redacted], který dělal prostředníka mezi obžalovaným [redacted] H [redacted], coby poskytovatelem úplatku a jeho předpokládanými příjemci, jimiž měli být [redacted] K [redacted] a [redacted] D [redacted]. Je pravdou, že obžalovaný [redacted] H [redacted] nabídl za areál zámku v [redacted] cenu vysoce převyšující ostatní nabídky, kterou mu nepřilíš výhodně doporučil pravděpodobně obžalovaný [redacted] K [redacted]. Úplatek měl přesto sloužit jako takové dílčí pojištění hladkého průběhu výběrového řízení, ačkoli i na záznamu o sledování osob a věcí se hovoří o tom, že to [redacted] jistě nemá, že musí dát nejvyšší nabídku. Rovněž poukazuje na odposlech a záznam telekomunikačního provozu, provedený v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 tr.ř., z něhož je patrné, že byl zjištěn častý telefonický styk obžalovaného [redacted] B [redacted] s obžalovaným [redacted] H [redacted] i obžalovaným [redacted] K [redacted]. Z důkazně významných hovorů jednoznačně vyplývá, že [redacted] B [redacted] měl eminentní zájem na průběhu inkriminovaného výběrového řízení, soud I. stupně vůbec neobjasnil, proč by takový zájem na věci měl, kdyby do ní nebyl zapojen. Bezprostředně poté, co Rada [redacted] prodej [redacted] neschválila, volá obžalovaný [redacted] K [redacted] [redacted] B [redacted] a rozhořčeně mu tuto novinku sděluje, přičemž soud I. stupně opět nevysvětlil, proč si obžalovaný [redacted] K [redacted] vybral právě [redacted] B [redacted], který není žádným jeho kamarádem. Následný hovor [redacted] B [redacted] s [redacted] L [redacted] M [redacted] bezpečně dokládá zapojení obžalovaného do dané kauzy, neboť hovoří v množném čísle s tím, že vyhráli výběrové řízení a že zaplatili požadované částky. Skutečnost, že to Rada neschválila, ten jeho kámoš (nepochybně podle státního zástupce je myšlen obžalovaný [redacted] H [redacted]) ještě neví. Soud I. stupně

zcela nesprávně dovodil, že takové hovory nenasvědčují obchodnímu partnerství nebo spolupráci obžalovaných **■ H ■** a **■ B ■**

3. Státní zástupce měl za to, že v daném případě tvoří nepřímé důkazy ucelený kruh, který umožňuje učinit závěr o vině všech tří obžalovaných. Počínaje trestním oznámením, vydanou finanční částkou v obálce, na níž byly zjištěny daktyloskopické otisky obžalovaného **■ K ■** a následuje všeřikající záznam o sledování osob a věcí, usvědčující ze zapojení do trestné činnosti i obžalované **■ B ■** a **■ H ■**. S tím koresponduje provedený odposlech a záznam telekomunikačního provozu, dokládající intenzivní účast obžalovaných **■ K ■** a **■ B ■** v dané kauze. Tyto nepřímé důkazy pochopitelně podporuje jediný přímý důkaz, jímž je svědecká výpověď **■ P ■ D ■**. Státní zástupce měl za to, že v daném případě lze dospět pouze k jediné verzi a to k té, kterou popsala obžaloba. Jiné verze soudem zvažované oporu v provedeném dokazování nemají.

4. Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr.ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, vůči němuž odvolání státního zástupce směřovalo, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo a to i z hlediska vytýkaných vad a zjistil, že odvolání státního zástupce je důvodné. Pokud jde o skutková zjištění soudu I. stupně, nemají oporu ve výsledcích provedeného dokazování, tak jak i namítá správně státní zástupce ve svém odvolání a především soud I. stupně pochybil, když rozhodoval v senátě, ačkoliv se jedná o trestní věc, která má být rozhodována pouze samosoudcem. V daném případě se na rozhodování ve věci samé, tj. o vině či nevině obžalovaných, podíleli přísedící, tedy další osoby a to v rozporu s trestním řádem, měl rozhodovat pouze samosoudce.

5. Odvolací soud se ztotožnil se státním zástupcem i pokud jde o hodnocení důkazů soudem I. stupně, které je v rozporu s ustanovením § 2 odst. 6 tr.ř., když soud I. stupně se nevypořádal řádně se všemi provedenými důkazy i všemi skutečnostmi z nich vyplývajícími, tak jak opět správně podrobně rozvádí státní zástupce ve svém odvolání. Úvahy soudu I. stupně při hodnocení provedených důkazů shledal rozporuplnými, když obhajobu obžalovaného **■ M ■ K ■** týkající se předmětné částky 125.000,- Kč, hodnotí jako nevěrohodnou, avšak již se řádně nevypořádal se skutečností, že to byl právě tento obžalovaný, který skutečně svědkovi **■ P ■ D ■** předal tuto částku v obálce, což je prokázáno nejenom svědeckou výpovědí **■ P ■ D ■** ale i listinným důkazem a to odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví daktyloskopie. Soud I. stupně se s těmito důkazy řádně nevypořádal, zejména chybí hodnocení ve vzájemných souvislostech, tak jak ukládá ust. § 2 odst.6 tr.ř., a je naprosto nepodstatné, zda svědek **■ P ■ D ■** hovořil již od samého začátku o dvou obálkách či nikoli, neboť je nutno zohlednit i zdravotní stav tohoto svědka v inkriminované době. Bez jakýchkoliv pochybností však bylo prokázáno, že obálku s částkou 125.000,- Kč mu předal obžalovaný **■ M ■ K ■**. Jeho obhajobu v tomto směru soud I. stupně sám hodnotí jako nevěrohodnou a z odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu je zřejmé, k jakému účelu tato částka byla určena a od koho. Pokud soud I. stupně dovozuje z těchto odposlechů profesní zájem **■ B ■** o výsledek hlasování Rady **■ ■ ■**, pokud jde o předmětný zámek, zcela jednoznačně se jedná z jeho strany o dedukce a spekulace. Rovněž není podstatná skutečnost, že **■ P ■ D ■** si nebyl schopen vzpomenout, kdy měl obdržet předmětnou obálku s penězi od **■ K ■** a že tento časový údaj stále měnil, a to právě s ohledem na jeho závažné onemocnění (byl po **■ ■ ■**), neboť bez jakýchkoli pochybností bylo zcela jednoznačně prokázáno, a to soud I. stupně v napadeném rozsudku ani nezpochybňuje, že obžalovaný **■ M ■**

K [redacted] skutečně svědkovi [redacted] P [redacted] D [redacted] částku 125.000,- Kč předal a z odposlechů, jež jsou založeny ve spise, je pak patrné, z jakých důvodů tak činil.

6. Městský soud v usnesení nesouhlasil s názorem soudu I. stupně, že nepřímé důkazy v tomto případě netvoří ve svém souhrnu logickou, ničím nenarušenou a uzavřenou soustavu nepřímých důkazů vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících. Pokud soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku poukazuje na tři možné verze, vyplývající z provedeního dokazování, tak pokud jde o verzi [redacted] K [redacted] o vratkách z odměn, sám soud I. stupně konstatuje, že tato verze byla vyvrácena provedenými důkazy a pokud zmiňuje další verzi, týkající se nějaké pomsty ze strany hlavního svědka a oznamovatele [redacted] D [redacted] z důvodu, že zaměstnával v [redacted] svého syna a na tuto skutečnost právě upozornil obžalovaný [redacted] K [redacted], tak opět se jedná o zcela jednoznačnou spekulaci ze strany soudu I. stupně, která z provedených důkazů naprosto nevyplývá, neboť odposlechy telefonátů tomu nenasvědčují a skutečnost, že svědek [redacted] P [redacted] D [redacted] v [redacted] zaměstnává [redacted] byla všem známa. Zbývající verzi, jež je popsána v obžalobě, soud I. stupně blíže nehodnotí a nerozvádí. V naprostém rozporu s provedenými důkazy je tvrzení soudu I. stupně, že ani jednu z verzí není možné prokázat žádným dalším důkazem, žádnou svědeckou výpovědí ani listinou, když některé listiny i výpovědi svědků umožňují výklad dokonce ve prospěch více verzí. Takovéto hodnocení provedených důkazů bylo navíc nepřezkoumatelné a rozhodně nemělo oporu ve výsledcích provedeního dokazování.

7. Městský soud v Praze tak podle § 258 odst. 1 písm. a), b) tr.ř. napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 tr.ř. se věc vrátil soudu I. stupně k novému rozhodnutí.

8. Zdejší soud v rozsudku ze dne 9.1.2017 samosoudcem uzavřel, že soudu, který byl vázán právním názorem vysloveném odvolacím soudem výše, nezbylo než hodnotit provedené důkazy v souladu s názorem odvolacího soudu, a proto vzal z důkazů za prokázané, že svým jednáním, popsaným ve znělce obžaloby, naplnili obžalovaní skutkovou podstatu zažalovaných trestných činů jak po stránce subjektivní, tak i po stránce objektivní. Obžalovaný [redacted] H [redacted] dlouhodobě usiloval o koupi [redacted], přičemž byl připraven za tento objekt zaplatit značně vysokou částku. Z důkazů nevyplývá, na základě čeho přišel s nabídkou 33.000.000,- Kč. Tuto informaci měl dostat od obžalovaného [redacted] K [redacted], o čemž ve svém trestním oznámení hovořil [redacted] D [redacted]. Dalo se předpokládat, že se ostatní nabídky budou pohybovat v podstatně nižších částkách s ohledem na cenu stanovenou znaleckým posudkem. V daném případě je ovšem podstatné, že obžalovaný [redacted] H [redacted] chtěl mít úspěšný průběh výběrového řízení včetně samotné koupě nemovitostí určitým způsobem „pojištěn“. Přes svého dobrého známého, obžalovaného [redacted] B [redacted] se rozhodl zapůsobit na odpovědného náměstka [redacted] K [redacted] a jeho prostřednictvím také na generálního ředitele. Přímé i nepřímé důkazní prostředky v dané kauze shromážděné jednoznačně nasvědčují závěru, že se stal skutek popsaný ve výrokové části rozsudku. Z výpovědi svědka [redacted] D [redacted] a z následně zaznamenaného rozhovoru mezi ním a obžalovaným [redacted] K [redacted] je toto zřejmé. Nahrávka vzešla z iniciativy oznamovatele [redacted] D [redacted], jenž ovšem svého podřízeného k odpovědím žádným způsobem nenaváděl ani nenutil, pouze se ptal na okolnosti, které jej zajímaly. Obžalovaný [redacted] K [redacted] potvrdil, že od obžalovaného [redacted] H [redacted] prostřednictvím obžalovaného [redacted] B [redacted] obdržel částku 250.000,- Kč, ze které polovina připadla obžalovanému [redacted] K [redacted] a druhá polovina byla určena pro [redacted] D [redacted].

9. Z již popsaného sledování osob a věcí a z výpovědi svědka [redacted] D [redacted] bylo podáno, že pro [redacted] byla určena jakožto první polovina úplatku částka ve výši 125.000,- Kč, pro jeho [redacted] K [redacted] rovněž. Tato finanční hotovost sice nebyla zajištěna, nicméně svědek s

jistotou uvedl, že obžalovaný K [redacted] měl u sebe dvě totožné obálky, přičemž jednu si ponechal a druhou předal oznamovateli. Zapojení všech obžalovaných do daného případu dokládá i odposlech a záznam telekomunikačního provozu, z něhož je více než zřejmé, že obžalovaný B [redacted] působí jako prostředník mezi obžalovanými H [redacted] a K [redacted]. Z výše charakterizovaných hovorů je patrné, že zájem B [redacted] na věci je značný, z rozhodnutí Rady [redacted] je velice rozladěn. V jednom telefonátu dokonce hovoří v plurálu, tedy že „vyhráli výběrové řízení a že zaplatili částky 100.000,- Kč a 1.000.000,- Kč“. Prokazatelně se staví do role obchodního partnera H [redacted]. Dne 29.04.2015 v 15.04 hodin, tedy krátce po skončení zasedání Rady [redacted] volá obžalovaný K [redacted] jenž byl zasedání přítomen, o nastalém problému právě obžalovanému B [redacted].

10. Soudkyně vzala v tomto rozsudku za prokázáno, že obálku s částkou 125.000,- Kč předal oznamovateli přesně nezjištěného dne obžalovaný K [redacted] kterého usvědčují čtyři daktyloskopické otisky. Jmenovaný tuto skutečnost ze spisu zjistil, načež přišel s obhajobou o povinném odvádění poloviny čistých odměn generálnímu řediteli. Tato obhajoba však byla výpověďmi svědků i obstaranými listinnými materiály (výpisy z účtů) vyvrácena. Což nebyly způsobilé změnit ani listiny založené obhajobou po zrušení původního rozsudku a *provedené k důkazu v novém hlavním líčení*, kterými bylo prokázána skutečnost, že výplatu odměn pro K [redacted] po podání trestního oznámení považuje Rada za nehospodárné nakládání z finančními prostředky. Daktyloskopické stopy naopak plně korespondují s výpovědí oznamovatele, s provedeným sledováním osob a věcí i s realizovaným odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu. Z nahrávky hovoru mezi D [redacted] a obžalovaným K [redacted] je zjištěno, že mu obžalovaný B [redacted] přinesl obálku (nebo obálky) s penězi v časopisu, sám byl očividně opatrný a žádné stopy na ní nezanechal, obdobně opatrně zřejmě postupoval i obžalovaný H [redacted].

11. Soudkyně vzala v tomto rozsudku za prokázáno, že se všeobecně předpokládalo, že Rada [redacted] prodej [redacted] schválí. Její rozhodnutí (jednotliví členové se pravděpodobně mezi sebou dohodli) zdržet se hlasování bylo reakcí na informaci předsedy Rady [redacted] M [redacted] S [redacted], jemuž asi deset dní před zasedáním generální ředitel prozradil, že se o předmětné výběrové řízení zajímá policie. Více sice nesdělil, nicméně svědek [redacted] S [redacted], tuto informaci rozšířil mezi členy Rady [redacted]. Nelze prokázat, proč se všichni hlasování pouze zdrželi, proč nehlasovali proti prodeji, tato otázka ovšem na skutkovém stavu ničeho nemění.

12. Soudkyně vzala v tomto rozsudku za prokázáno Každé výběrové řízení, natož pak výběrové řízení zorganizované veřejnoprávním subjektem, je věcí obecného zájmu. Mělo by probíhat transparentně a za stejných podmínek pro všechny zúčastněné, žádný soutěžící ani třetí subjekt nesmí jeho průběh ovlivňovat ve prospěch svůj nebo jiného soutěžícího. V daném případě šlo o výběrové řízení otevřené, při splnění požadovaných podmínek se tedy mohl přihlásit kdokoliv a podat nabídku. [redacted]

[redacted] neboť cílem bylo dosažení maximálního zisku. Z důvodu zjištěné trestné činnosti paradoxně tento cíl naplněn nebyl.

13. Soudkyně uzavřela, že z výše uvedeného vyplývá, že jediným poskytovatelem úplatku byl obžalovaný H [redacted] jenž se dopustil **přečinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku**. Své finanční prostředky směřoval k rukám obžalovaného K [redacted] a D [redacted] za tím účelem, aby nenarušili průběh vyhlášeného výběrového řízení a nechali jej

zdrárně proběhnout až do konce. Obžalovaný H správně předpokládal, že jeho nabídka bude vítězná, přesto měl potřebu učinit i nezákonný krok proto, aby řízení dopadlo v jeho prospěch. Z důvodu bližší známosti s K se prostředníkem stal obžalovaný B. Je nepochybné, že B vědomě poskytl součinnost osobě, která se podplacení dopustila. Ze shromážděných důkazů plyne, že ačkoliv byl pouze prostředníkem, věděl, k čemu mají předané peníze sloužit a že se nejedná např. o vrácení půjčky. Zajištění kontaktu a předání peněz mezi obžalovaným H jakožto poskytovatelem úplatku a odpovědnými představiteli B naplnil zákonné znaky pomoci ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, a to právě ke stíhanému přečinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku.

14. Jako velice specifické shledala soudkyně v tomto odsuzujícím rozsudku postavení obžalovaného K, jenž se jako tal příjemcem úplatku ve výši 125.000,- Kč, tuto částku si ponechal, tím naplnil zákonné znaky přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku. Současně však, obdobně jako obžalovaný B plnil roli prostředníka mezi obžalovaným H coby poskytovatelem úplatku a generálním ředitelem D, jemuž byl primárně určen rovněž úplatek ve výši 125.000,- Kč. D celou záležitost objasnil a předal mu avizovanou částku, čímž nepochybně naplnil zákonné znaky pomoci k přečinu podplacení podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku.

15. Obžalovaní byli odsouzeni tak, že obžalovaný J B a J H podle § 332 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody každý v trvání 10 měsíců. Obžalovaný N K byl odsouzen podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody rovněž v trvání 10 měsíců. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu u každého z obžalovaných v trvání třiceti měsíců. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovaným uložen peněžitý trest každému v celkové výši 240.000,- Kč, přičemž podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku bylo stanoveno, že peněžitý trest bude zaplacen v měsíčních splátkách ve výměře 20.000,- Kč, splatných vždy do každého 30. dne v měsíci s tím, že první splátka musí být zaplacená do 30. dne v měsíci následujícím po měsíci, v němž tento rozsudek nabude právní moci, a to pod ztrátou výhody splátek. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl stanoven pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody u každého z obžalovaných v trvání sto dvaceti dnů. Obžalovanému J H byl podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku uložen trest propadnutí věci, a to finanční částky ve výši 125.000,- Kč.

16. K odvolání všech obžalovaných pak ve věci rozhodoval Městský soud v Praze usnesením sp.zn. 61To 91/2017. Popsal v odůvodnění rozhodnutí, že odvolání podal obžalovaný J B proto, že nalézací soud nerozhodoval a nehodnotil důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě a v jejich souhrnu, ale rozhodoval vázán rozhodnutím odvolacího soudu, že hlavním líčením byl prokázán skutkový děj, tak jak je ve výroku rozsudku uveden, přitom vyšel ze zcela stejného skutkového stavu, jaký byl před jeho rozhodnutím ze dne 27. 4. 2016, kdy klienta i další obžalované obžaloby zprostil. K usnesení odvolacího soudu připomněl, že je do jisté míry nesrozumitelné a i vnitřně rozporné, pokud konstatuje, že se jedná ze strany soudu I. stupně o dedukce a spekulace související s hodnocením odposlechů, kdy soud I. stupně uvedl, že se jedná o profesní zájem B o výsledek hlasování Rady pokud jde o předmětný zámeček. Dále obžalovaný poukázal na judikaturu, zejména rozhodnutí R 53/1992, R 20/1997, kde se mimo jiné uvádí, že odvolací soud nemůže zrušit napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu jen proto, že sám na základě svého

přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem. Odvolací soud také nevyslovil žádný konkrétní právní názor, pokud jde o to, které důkazy by měly být provedeny znovu, případně k čemu nalézací soud nepřihlédl, ač přihlédnout měl anebo které důkazy nehodnotil ve vzájemné souvislosti, ač je tak hodnotit měl. Jinými slovy, nedával a nedal nalézacímu soudu žádnou jasnou instrukci, vedoucí k odstranění předchozích chyb, což může být interpretováno přesně tak, že především a zásadně nesouhlasí se zprošťujícím výrokem.

17. **Obžalovaný J. H. ve svém odvolání** namítnul, že byl shledán vinným na základě čtyř důkazů, a to výpovědi svědka D. (), záznamu z prostorového odposlechu, pořízeného jmenovaným svědkem o jeho rozhovoru s obžalovaným K. záznamem z telekomunikačních zařízení všech obžalovaných a daktyloskopických stop na zajištěné obálce, vydané svědkem D. Všechny uvedené důkazy jsou ve vztahu k obžalovanému důkazy nepřímými a nevypovídají o jeho jednání ničeho podstatného pro posouzení věci anebo dokonce vůbec ničeho. Nalézací soud zcela rezignoval na nějaký myšlenkový proces, který by po vypočtení všech skutečností zjištěných dokazováním, tyto zhodnotil v jejich souvislosti i každý zvlášť a z toho by dedukoval možné skutkové závěry. Místo toho soud I. stupně zdůraznil, že rozhoduje „vázán právním názorem vyjádřeným odvolacím soudem a nezbývá mu než hodnotit důkazy v souladu s názorem odvolacího soudu, a proto bere za prokázané jednání uvedené ve skutkové větě rozsudku. Dále namítnul, že nebylo řádně objasněno, proč by předával úplatek, když soutěž o prodej měla jedno jediné a naprosto transparentní kritérium, totiž výši kupní ceny, přičemž obžalovaný nabídl částku ve výši přesahující druhou nejvyšší nabídku (která jen nepatrně převyšovala nejnižší přípustnou cenu) o 11 milionů Kč, tj. o 50%. Obžalovaný má za to, že za této situace nešlo neztvrdit. Výše nabízené kupní ceny zároveň vylučovala, aby kdokoliv chovající se jako poctivý hospodář takovou nabídku nepřijal. totiž, jak potvrdil sám svědek D. i další svědek Z., pro představoval zbytný majetek, který byl toliko zdrojem značných výdajů. Obžalovaný tedy neměl důvod někoho uplácat.

18. **Obžalovaný M. K. ve svém odvolání** rovněž namítá, že odvolací soud svým usnesením v neveřejném zasedání dne 29. 9. 2016, č. j. 61To 313/2016, zrušil původní zprošťující rozsudek soudu I. stupně ze dne 27. 4. 2016, č. j. 5T 24/2016 a v rozporu s ustanovením § 264 odst. 1 tr. řádu vrátil věc nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí a zavázal jej nikoliv právním názorem a povinnostmi provést úkony a doplnění, ale k hodnocení provedených důkazů, čímž v rozporu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu vyloučil hodnocení provedených důkazů podle vnitřního přesvědčení nalézacího soudu, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Soud I. stupně, jak uvádí v odůvodnění napadeného rozsudku na str. 12, byl nucen hodnotit provedené důkazy v souladu nikoli se svým vnitřním přesvědčením, ale v souladu s názorem odvolacího soudu, odvolací soud tak mutatis mutandis porušil i čl. 2 Protokolu č. 7 k Úmluvě, tedy o přezkoumatelnosti výroku o vině a trestu soudem vyššího stupně, když vyloučením hodnocení důkazu podle svého vnitřního přesvědčení nalézacím soudem vyloučil zároveň dvojinstančnost přítomného trestního řízení a co do hodnocení důkazů na sebe atrahoval nalézací fázi (hlavní líčení) trestního řízení a zbavil obžalované možnosti odvolání, čímž porušil právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 odst. 2 Úmluvy. V této souvislosti obžalovaný K. tvrdil i další dovolací důvod a sice porušení ustanovení trestního zákona, in concreto zásadu akcesority účastenství, kdy ve vztahu k obžalovanému H. byl proveden jediný nepřímý důkaz (operativní zvukový záznam ze dne 19. 3. 2015) a k obžalovanému B. nepřímé důkazy dva (cit. zvukový záznam a odposlech telefonních rozhovorů, z nichž na předání jakékoli finanční částky nelze vůbec usuzovat). Ve vztahu k trestné činnosti s ostatními obžalovanými tak v žádném případě nelze usuzovat na spolehlivý závěr, že tyto nepřímé důkazy tvoří ve svém

souhrnu logickou, ničím nenarušenou a uzavřenou soustavu nepřímých důkazů vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících, a tedy spolehlivý závěr o naplnění skutkové podstaty pomoci k přečinu podplácení a samotného přečinu přijetí úplatku.

19. Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, vůči nimž obžalovaní J. B., I. H. a M. K. podali odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to i z hlediska vytýkaných vad a dospěl k závěru, že skutková zjištění, učiněná soudem I. stupně v napadeném rozsudku, jsou správná a úplná, mají oporu ve výsledcích provedeného dokazování. V přípravném řízení ani v řízení před soudem I. stupně nebyla porušena procesní ustanovení, právo všech obžalovaných na obhajobu bylo plně zachováno. Soud I. stupně provedl všechny potřebné a dostupné důkazy v souladu s ust. § 2 odst. 5 tr. řádu a provedené důkazy hodnotil již zcela v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech. Odůvodnění napadeného rozsudku má náležitosti uvedené v ust. § 125 odst. 1 tr. řádu, soud I. stupně podrobně rozvedl jednotlivé důkazy, jež byly u hlavního líčení provedeny a jasně uvedl, které z nich považuje za věrohodné a z kterých důkazů při rozhodování o vině všech obžalovaných vycházel. Odvolací soud v podrobnostech proto plně odkázal na toto odůvodnění napadeného rozsudku, neboť se s ním ztotožnil.

20. Zdůraznil, že odvolací soud v předchozím usnesení neuvedl, které důkazy má soud I. stupně hodnotit jako věrohodné a které nikoliv, pouze v souladu s trestním řádem a judikaturou, na kterou částečně poukazuje i obžalovaní ve svých odvoláních, zejména pak s ústavním nálezem II. ÚS 282/97, poukázal na skutečnosti, se kterými se soud I. stupně řádně nevypořádal, ač již tehdy vyplývaly z provedených důkazů, učiněných u hlavního líčení před soudem I. stupně. V ústavním nálezem II. ÚS 282/97 se mimo jiné zcela jednoznačně uvádí, že „pokud odvolací soud zruší rozsudek soudu I. stupně s tím, že soud I. stupně hodnotil důkazy v rozporu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, musí zdůvodnit v čem a proč spatřuje rozpory, resp. vadné hodnocení“. Odvolací soud takto v daném případě postupoval, přičemž v předmětném usnesení soudu I. stupně nikde neuložil, jaký důkaz má považovat za věrohodný a který nikoliv. Pokud soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že je vázán právním názorem vysloveném odvolacím soudem a proto mu nezbývá než hodnotit provedené důkazy v souladu s názorem odvolacího soudu, a proto bere z výše uvedených důkazů za prokazané, že svým jednáním, popsáním ve znělce obžaloby a výroku napadeného rozsudku, naplnili obžalovaní skutkovou podstatu zažalovaných trestných činů jak po stránce subjektivní, tak i po stránce objektivní, dle názoru odvolacího soudu nelze právě s ohledem na odůvodnění usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2016, sp. zn. 61To 313/2016, vyložit jinak, než že v daném případě soud I. stupně hodnotil provedené důkazy tak jak mu ukládá ust. § 2 odst. 6 tr. řádu a vypořádal se tedy již se všemi podstatnými skutečnostmi vyplývajícími z provedených důkazů.

21. Pokud jde o námitku obžalovaného J. B. která se týká odposlechu rozhovoru zaznamenaného v souvislosti s odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu mezi svědkem P. D. a obžalovaným M. K. tak soudu I. stupně bylo vytýkáno, že se nevypořádal se všemi skutečnostmi z tohoto důkazu vyplývajícími, přičemž tak zcela neučinil ani nyní, ale na straně 11 napadeného rozsudku v odůvodnění obsah tohoto důkazu cituje a je zde jasně uvedeno, že „obžalovaný K. uvádí, že H. nezná, že s ním byl pouze jednou a že to jinak řešil přes B. H. se s tím nebude nikde chlubit. Jisté to nemá, musí dát nejvyšší nabídku, aby vyhrál. Když ji nedá, tak to nedostane. J. B. taky nic neřekne. On dostal půl milionu, ze kterého si půl nechá a půl dává. Nikdo jiný ve hře není“. Pokud

jde tedy o obžalovaného [REDAKCE] J. B. [REDAKCE] který vůči tomuto důkazu neměl žádných námitek, tak soud I. stupně se nevypořádal se skutečností „on dostal půl milionu, ze kterého si půl nechá a půl dává“

22. Důvodnou nebyla shledána ani námitka obžalovaného [REDAKCE] J. B. [REDAKCE], že odvolací soud nevyslovil ve svém rozhodnutí, k čemu nalézací soud nepřihlédl, ač přihlédnout měl anebo které důkazy nehodnotil ve vzájemných souvislostech, ač je tak hodnotit měl, neboť tato námitka je vyvrácena odůvodněním usnesení odvolacího soudu ze dne 29. 9. 2016, sp. zn. 61To 313/2016. Odvolací soud v něm jasně konstatuje, že tehdy soud I. stupně nehodnotil provedené důkazy v souladu s ust. 2 odst. 6 tr. řádu a nevypořádal se se všemi provedenými důkazy i všemi skutečnostmi, z nich vyplývajícími, přičemž se plně ztotožnil s konkrétně uvedenými námitkami státního zástupce v jeho odvolání a též poukázal na rozporuplné úvahy soudu I. stupně při hodnocení provedených důkazů. Důvodnými nebyly shledány ani námitky obžalovaného [REDAKCE] M. K. [REDAKCE] uvedené v jeho odvolání, a to z důvodů shora uvedených jako u obžalovaného [REDAKCE] J. B. [REDAKCE] neboť soud I. stupně se již řádně vypořádal s provedenými důkazy, a to i důkazy nepřímými, zejména zvukovým záznamem a odposlechem telefonních rozhovorů, vůči provedení těchto důkazů obžalovaný neměl žádných námitek. Pokud nyní namítá, že z nepřímých důkazů na předání jakékoliv finanční částky nelze vůbec usuzovat, je toto v rozporu s jejich obsahem, když se o konkrétních finančních částkách přímo hovoří a v souladu s tímto důkazem je pak i další jednání všech obžalovaných, jak vyplývá z dalších důkazů citovaných v odůvodnění napadeného rozsudku, s nimiž se soud I. stupně již řádně vypořádal a tudíž i včetně námitek tohoto obžalovaného.

23. Pokud jde o námitky obžalovaného [REDAKCE] J. H. [REDAKCE] a o skutečnost, že na obálce nebyly nalezeny otisky tohoto obžalovaného ani jeho [REDAKCE] tak z odposlechu rozhovoru uskutečněného mezi svědkem [REDAKCE] P. D. [REDAKCE] a obžalovaným [REDAKCE] M. K. [REDAKCE], který jako důkaz obžalovaný nijak nezpochybňoval, mimo jiné zcela jednoznačně vyplývá, že obžalovaný [REDAKCE] J. B. [REDAKCE] dostal půl milionu, ze kterého si půl nechá a půl dává, nehovoří se zde o žádné obálce a tudíž je zcela logické, že na předmětné obálce nebyly zjištěny otisky prstů obžalovaného ani jeho [REDAKCE] ale pouze obžalovaného [REDAKCE] M. K. [REDAKCE] který odpovídající částku do ní vložil a předal svědku [REDAKCE] P. D. [REDAKCE] přičemž výše finanční částky odpovídá obsahu citovaného důkazu. Pokud jde o další námitky tohoto obžalovaného, jež uvádí ve svém odvolání, nutno uvést, že z důkazu provedených před soudem I. stupně bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, tak jak je uvedeno i v odůvodnění napadeného rozsudku, že obžalovaný [REDAKCE] J. H. [REDAKCE] v inkriminované době měl velký zájem o koupi [REDAKCE] svědčí o tom i jeho nabídka ve výši 33 milionů Kč, což sám obžalovaný nijak nezpochybňuje. Též bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že hodnota posuzovaných nemovitostí činila částku 21.800.000,- Kč a že jediným hodnotícím kritériem výběrového řízení byla cena. Nicméně, též bezpečně bylo prokázáno, že svědek [REDAKCE] P. D. [REDAKCE] v inkriminované době jako [REDAKCE] vstupuje do výběrového řízení až poté, co jejich výsledky schválí Dozorčí komise a po ní [REDAKCE] neboť s vítězným uchazečem nemusí. Z výpovědi svědka [REDAKCE] P. D. [REDAKCE] je též patrné, že v inkriminované době výběrové řízení bylo výlučně v gesci [REDAKCE] K. [REDAKCE] avšak svědek navrhoval, aby kritériem nebyla jenom cena, ale také záměr, jeho návrh však nebyl akceptován. Svědek [REDAKCE] P. D. [REDAKCE] také jednoznačně uvedl, že samotný průběh výběrového řízení ovlivnit nemohl, ale byl však oprávněn nepodepsat smlouvu, i kdyby Rada [REDAKCE] prodej schválila. Tyto skutečnosti tudíž zcela jednoznačně prokazují motiv, proč obžalovaný [REDAKCE] J. H. [REDAKCE] se žalované trestné činnosti dopustil a jednoznačně svědčí o nedůvodnosti námitek obžalovaného [REDAKCE] H. [REDAKCE]

24. Z podnětu podaných odvolání obžalovanými se odvolací soud pečlivě zabýval i výrokem o trestu a zjistil, že soud I. stupně řádně odůvodnil druh i výši uložených trestů u jednotlivých obžalovaných, zohlednil především polehčující okolnosti u obžalovaných. Vzhledem k tomu, že soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku také uvedl, že při ukládání trestu u obžalovaného M. K. rovněž zohlednil, že se dopustil dvou trestných činů, za které je mu v souladu s ust. § 43 odst.1 tr. zákoníku ukládán úhrnný trest, což však opomněl uvést ve výroku napadeného rozsudku, odvolací soud byl toho názoru, že se jednalo pouze o formální pochybení, které nebylo důvodem pro zrušení napadeného rozsudku, když v jeho odůvodnění je již uložení úhrnného trestu řádně zdůvodněno. Výše uložených trestů, zejména peněžitých, svědčí také o tom, že soud I. stupně neměl o vině obžalovaných žádné pochybnosti a rozhodoval na základě svého vnitřního přesvědčení. Odvolací soud s ohledem na okolnosti případu i osoby obžalovaných považoval uložené především peněžité tresty za tresty přísnější, avšak s ohledem na charakter trestné činnosti je nelze považovat za tresty nepřiměřeně přísné, a proto odvolací soud odvolání všech obžalovaných jako nedůvodná dle § 256 tr. řádu zamítl.

25. Proti rozsudku usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20.03.2017, sp.zn. 61 To 91/2017 podali všichni odsouzení dovolání. Uplatnili dovolací důvod § 265b odst. 1 písm.g) tr. řádu, nevypořádání se všemi odvolacími námitky Městským soudem, nalézací soud neprovedl žádné nové důkazy, ale pouze pod vlivem právního názoru odvolacího soudu hodnotil stejné důkazy s opačným výsledkem, než v řízení před vydáním zprošťujícího rozsudku. Vycítali porušení práva na spravedlivý proces odvolacím soudem, když zrušil zprošťující rozsudek pouze proto, aby prosadil své hodnocení důkazů a z nich plynoucí závěry o skutkových zjištěních.

26. Nevyšší soud v neveřejném zasedání dne 20.12.2017 usnesením č.j. 3 Tdo 1413/2017-68 podle § 265i odst. 1 písm.e) tr. řádu dovolání všech obviněných odmítl. V odůvodnění uvedl, že rozhodně nebyl lze říci, že by nalézací soud pouze převzal hodnotící závěry odvolacího soudu. Z odůvodnění jeho rozhodnutí je patrné, že se provedenými důkazy vypořádal jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech. Postupoval důsledně podle § 2 odst. 6 tr. řádu. Byť si lze v odůvodnění odsuzujícího rozsudku představit příhodnější formulace, než které jsou citovány, ale nejsou pochybnosti o tom, že soud je vázán názorem o nutnosti hodnotit důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, nikoli názorem, výslovně nevyřčeným, směřujícím ke konkrétním skutkovým závěrům, ke kterým by měl soud dopět. K porušení dvojinstančnosti a porušení práva obviněných na spravedlivý proces proto, podle Nejvyššího soudu, nedošlo. Nelze hovořit ani o extrémním nesouladu mezi provedenými důkazy a skutkovými závěry soudů. Ostatní námitky obviněných stály mimo dovolací důvody.

27. Proti usnesením Nejvyššího soudu č. j. 3 Tdo 1413/2017-68 ze dne 20. prosince 2017, Městského soudu v Praze č. j. 61 To 91/2017-564 ze dne 30. března 2017, a rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 č. j. 5 T 27/2016-506 ze dne 9. ledna 2017, za účasti Nejvyššího soudu, Městského soudu v Praze a Obvodního soudu pro Prahu 2, jako účastníků řízení, a Nejvyššího státního zastupitelství, Městského státního zastupitelství v Praze a Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2, jako vedlejších účastníků řízení všichni odsouzení podali ústavní stížnosti. Namítali, že Usnesením Nejvyššího soudu č. j. 3 Tdo 1413/2017-68 ze dne 20. prosince 2017, usnesením Městského soudu v Praze č. j. 61 To 91/2017-564 ze dne 30. března 2017 a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 č. j. 5 T 27/2016-506 ze dne 9. ledna 2017 bylo porušeno jejich právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 a čl. 40 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod.

28. Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatelů M. K. J.

H [redacted] a [redacted], J [redacted] B [redacted] proti citovaným rozhodnutím Nálezem ze dne 30.09.2019, sp.zn. IV. ÚS 1367/18 a rozhodl tak, že **usnesení Nejvyššího soudu č. j. 3 Tdo 1413/2017-68 ze dne 20. prosince 2017, usnesení Městského soudu v Praze č. j. 61 To 91/2017-564 ze dne 30. března 2017 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 č. j. 5 T 27/2016-506 ze dne 9. ledna 2017 zrušil.**

29. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že Obvodní soud pro Prahu 2 zprostil rozsudkem č. j. 5 T 27/2016- 445 ze dne 27. dubna 2016 všechny obžalované obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který byli stíháni. K odvolání státního zástupce Městský soud v Praze usnesením č. j. 61 To 313/2016-480 ze dne 28. září 2016 zrušil zprošťující rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil nalézacímu soudu k novému rozhodnutí. Nalézací soud nově uznal napadeným rozsudkem M [redacted] K [redacted] (1. stěžovatele) vinným z pomoci k přečinu podplácení podle § 24 .odst. 1 písm. c) k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku a přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku, J [redacted] H [redacted] (2. stěžovatele) z přečinu podplácení podle § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku a J [redacted] B [redacted] (3. stěžovatele) z pomoci k přečinu podplácení podle § 24 odst. 1 písm. c) k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku. Všem stěžovatelům zdejší soud uložil trest odnětí svobody v trvání deseti měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu třiceti měsíců, peněžitý trest 240 000 Kč s určenými splátkami a s alternativním trestem odnětí svobody v trvání 120 dnů; 2. stěžovateli navíc uložil trest propadnutí věci, a to finanční částky 125 000 Kč. Městský soud v Praze následně zamítl odvolání všech stěžovatelů s tím, že vina stěžovatelů byla jednoznačně prokázána. Dovolání všech stěžovatelů Nejvyšší soud odmítl jako zjevně neopodstatněná.

30 Ústavní soud dále podrobně rozebral podstatu ústavních stížností stěžovatelů. Uvedl, že stěžovatelé (každý samostatně) podali proti napadeným rozhodnutím ústavní stížnosti vedené pod sp. zn. IV. ÚS 1367/18, 1. ÚS 1410/18 a III. ÚS 1429/18, které byly usnesením pléna Ústavního soudu ze dne 16. května 2018 spojeny ke společnému řízení pod sp. zn. IV. ÚS 1367/18. **Ve své ústavní stížnosti M [redacted] K [redacted]** popsal okolnosti případu a namítal, že zprošťující rozsudek vynesl nalézací soud na základě řádně provedených důkazů. Odvolací soud žádné dokazování neprováděl, nenařídil nalézacímu soudu provést další úkony nebo doplnit dokazování, jen mu vytkl, že rozhodoval v senátu, ač měl rozhodovat samosoudce, a ztotožnil se s tvrzením státního zástupce o nesprávném hodnocení důkazů, rozsudek zrušil a věc vrátil k novému rozhodnutí. Nalézací soud následně zopakoval obsah dosavadního jednání, provedl důkaz listinami dodanými obžalovaným, a rozhodl ve věci samé (při částečně shodném odůvodnění) opačně než ve zprošťujícím rozsudku s odkazem na nutnost hodnotit důkazy ve světle právního názoru odvolacího soudu, jímž je vázán. Hodnocení těchto důkazů nalézacím soudem je v odůvodnění obou rozsudků zcela opačné. Takzvané právo na spravedlivý proces přitom vyžaduje, aby soud přesvědčivě, logicky a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil své rozhodnutí. Podle něj není správné, aby odvolací soud dával závazné pokyny, k jakým skutkovým zjištěním má nalézací soud při hodnocení důkazů dospět (viz například rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tz 76/2001 ze dne 29. května 2001), a dále uvádí, že podle usnesení Nejvyššího soudu nebyl nalézací soud zavázán k určitému vyhodnocení důkazů, ale jen k tomu, aby je hodnotil jednotlivě i v souhrnu (§ 2 odst. 6 trestního řádu), byť tato povinnost mohla být odvolacím soudem lépe formulována. Proto je přesvědčen, že z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že nalézací soud vynesl svůj odsuzující rozsudek vázán právním názorem a „nezbývá“ mu než přehodnotit důkazy v souladu s ním. Závěrem poukazuje na vyjádření státního zástupce k dovolání, jenž konstatoval existenci několik závažných pochybností o respektování základních postulátů spravedlivého procesu, které je třeba napravit, což však Nejvyšší soud neučinil. Vyvozené právní závěry jsou podle 1. stěžovatele v extrémním rozporu s výsledkem dokazování [viz náleze sp. zn. III. ÚS 68/04 ze dne 9. června 2005 (N 121/37 SbNU 535)] a popsaným postupem

byla zavázáním nalézacího soudu právním názorem odvolacího soudu porušena zásada bezprostřednosti a ústnosti řízení spolu s absencí vnitřního přesvědčení soudu při hodnocení důkazů, a v důsledku toho řádného zdůvodnění hodnocení důkazů. Dále Nejvyšší soud porušil dvojinstančnost řízení a právní jistotu pomínutím dovolacích námitek.

31 **Ve své ústavní stížnosti J. H.** uvedl, že odvolací soud se nevypořádal s jeho obhajobou, podle které při absenci přímých důkazů netvoří důkazy provedené nalézacím soudem uzavřený a ničím nepřerušovaný řetězec, prokazující jednoznačně jeho vinu; závěry soudů nejsou v souladu se zjištěným skutkovým stavem, a rovněž byla porušena zásada *in dubio pro reo*. Odvolací soud zrušil zprošťující rozsudek pro odlišné hodnocení důkazů v rozporu (například) s nálezem sp. zn. II. US 3564/12 ze dne 5. března 2013 (N 38/68 SbNU 391). Pokud pak na základě tohoto usnesení nalézací soud zcela rezignoval na myšlenkový proces vedoucí k závěru o vině, a namísto toho zdůraznil, že rozhoduje „*vázán právním názorem vyjádřeným odvolacím soudem a nezbyvá mu než hodnotit důkazy v souladu s názorem odvolacího soudu, a proto bere za prokázané jednáma uvedená ve skutkové větě rozsudku*“; jde o postup protiústavní. Zdejší soud tak při nezměněném dokazování učinil odlišná skutková zjištění byv vázán rozhodnutím odvolacího soudu. Taková změna hodnocení je v rozporu s nálezem sp. zn. I. ÚS 608/06 ze dne 29. dubna 2008 (N 79/49 SbNU 153), který zapovídá odvolacímu soudu nařizovat změnu v hodnocení důkazů či vnucovat nižšímu soudu hodnocení vlastní. Nejvyšší soud pak jeho dovolání neposoudil jako námitku nesprávného právního posouzení věci, nýbrž jako nesprávné hodnocení skutkového stavu; k tomu odkázal na nálezy sp. zn. III. ÚS 68/04. Podle něj Nejvyšší soud vysvětluje, že rozhodování v pochybnostech se týká jen otázek skutkových, nikoliv právního posouzení skutku, a proto nelze touto zásadou v dovolání argumentovat. Nebyla-li však tato zásada vzata v úvahu, byla věc nesprávně právně posouzena a nebylo namíste odmítnout dovolání.

32 **Podle J. B.** zrušil odvolací soud zprošťující rozsudek proto, že skutková zjištění neměla oporu v provedeném dokazování, a závěry nalézacího soudu hodnotící jeho zájem na rozhodnutí o prodeji nemovitosti označil odvolací soud za „*dedukce a spekulace*“. Zdejší i soud následně na základě stejných důkazů učinil ve věci zcela opačný závěr a stěžovatele uznal vinnými cíť se vázán právním názorem odvolacího soudu, který ale také neprováděl žádné dokazování. Jak Městský soud v Praze, tak i následně zdejší soud dospěly na základě původních důkazů k opačnému závěru, aniž by provedly nová zjištění. Zdejší soud tedy nepostupoval jako nezávislý, převzal-li bez dalšího názor odvolacího soudu. Rozhodnutí o jeho vině bylo založeno na okrajové zmínce ze soukromé nahrávky rozhovoru M. K. s D. což sice může založit podezření, avšak ničím nepotvrzené. Tvzení samo o sobě, že je pachatelem trestného činu, nelze považovat za prokázání jeho viny; byla tak porušena zásada *in dubio pro reo* a princip presumpce nevinu. Podle Městského soudu v Praze i Nejvyššího soudu přitom nebylo možné původní závěry odvolacího soudu považovat za závazný právní názor ukládající zdejšímu soudu povinnost rozhodnout o vině, tím se ovšem soudy vyhnuly podstatě věci - k tomu odkazuje na vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, který právě takový postup označil za nesprávný, a dále odkazuje na judikaturu Ústavního soudu [nálezy sp. zn. III. ÚS 658/14 ze dne 14. října 2014 (N 192/75 SbNU 165), či sp. zn. II. ÚS 1975/08 ze dne 12. ledna 2009 (N 7/52 SbNU 73)] i Nejvyššího soudu (sp. zn. 4 Tz 140/2004).

33 **Z uvedených důvodů byli všichni tři obžalovaní přesvědčeni, že obecné soudy porušily jejich práva zakotvená v čl. 8 odst. 2, 36 odst. 1, 40 odst. 1, 2 a 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jakož i práva podle čl. 2 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).**

34 **Ústavní soud zjistil, že obžalovaný H. měl zájem uspět ve výběrovém řízení na prodej**

nemovitosti, a proto měl předat obžalovanému B [redacted] částku 250 000 Kč určenou rovným dílem pro obžalovaného K [redacted] a pro zúčastněnou osobu svědka [redacted]. D [redacted] (představitel vlastníka nemovitosti) s tím, že stejnou částku obdrží i po úspěchu obžalovaného H [redacted] ve výběrovém řízení. Poskytnuté peníze měly být zárukou, že obdarovaní nenaruší průběh výběrového řízení. Zúčastněná osoba si nějakou dobu poté, co obdržela obálku s penězi, uvědomila, že by mohlo jít o úplatek, a proto se po několika konzultacích obrátila na Policii České republiky, která věc začala šetřit, zúčastněné osobě umožnila zaznamenat rozhovor s obžalovaným K [redacted] a očekávala předání druhé poloviny peněz poté, co obžalovaný H [redacted] ve výběrovém řízení zvítězí (jeho nabídka byla výrazně nejvyšší); k tomu však nedošlo, neboť výběrové řízení bylo zmařeno postupem orgánu vlastníka nemovitosti, a to v důsledku snahy zúčastněné osoby o transparentní jednání. *Trestní řízení proto bylo vedeno zejména na základě výpovědi a audiozáznamu zúčastněné osoby.*

35 Ústavní soud uzavřel, že zdejší soud ve zprošťujícím rozsudku dospěl k závěru, že zúčastněná osoba skutečně obdržela obálku s penězi od obžalovaného K [redacted] ostatní nepřímé důkazy však nevytvořily takový uzavřený logický okruh, který by umožnil závěr, že se stal skutek, jak byl v obžalobě popsán. Nepřímé důkazy netvoří souvislý a nepřerušovaný logický řetězec, z něhož by bylo možno dovodit jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru; provedené důkazy vedou jen k podezření vůči obžalovanému K [redacted]. Podle nalézacího soudu se uplatní zásada *in dubio pro reo*, podle které má neprokázaná vina stejné účinky jako prokázaná nevina, neboť obžalobou uvedený skutkový děj je sice vysoce pravděpodobný, ale existují nejméně další dvě možné verze (viz č. 1. 435 verte a násl. spisu).

36 Ústavní soud uzavřel, že Městský soud v Praze po neveřejném zasedání ve svém usnesení (č. 1. 480-485) vytkl nalézacímu soudu nejprve nesprávné obsazení soudu, v němž rozhodoval senát namísto samosoudce, což mohlo vést ke dvoutřetinovému ovlivnění výsledku rozhodnutí, a dále se ztotožnil s odvolací námitkou státního zástupce, že nalézací soud nesprávně hodnotil důkazy a nevypořádal se se všemi skutečnostmi. Závěr nalézacího soudu o zájmu obžalovaného B [redacted] o výběrové řízení zhodnotil odvolací soud jako dedukce a spekulace, naopak některé nejasnosti ve výpovědi zúčastněné osoby posoudil jako pochopitelné (zdravotní stav); podle odvolacího soudu nepřímé důkazy tvoří ucelenou logickou soustavu, ze které může vyplynout jen jediný závěr, zprošťující rozsudek zrušil a bez dalšího uložil nalézacímu soudu nově rozhodnout.

37 U následného hlavního líčení konaného dne 9. ledna 2017 samosoudkyně přečetla usnesení odvolacího soudu a písemnosti z č. 1. 488-494, přijala sdělení jednoho z obhájců a vyzvala k závěrečným řečem. Zdejší soud tedy neprovedl žádné další relevantní důkazy, a následně vynesl rozsudek opačný než v původním řízení.

38 V napadeném odsuzujícím rozsudku pak nalézací soud považoval za prokázané, vázán pouze právním názorem odvolacího soudu, že skutek se stal tak, jak byl popsán v obžalobě (str. 13; č. 1. 512). Městský soud na to v odůvodnění napadeného reagoval tvrzením, že „...vina všech obžalovaných byla v daném případě bez jakýchkoliv pochybností prokázána...“ (č. 1. 573 odst. 3). Změněný závěr o vině není založen na nově provedeném dokazování nebo na zdůvodněném přihlídnutí k dalším (dříve) provedeným důkazům, ale je založen výhradně na odkazu nalézacího soudu na zrušující usnesení odvolacího soudu, považujícím původní zprošťující rozsudek za spekulativní - s tím, že výpovědi zúčastněné osoby je nutno věřit. Zdejší soud, kterému byla věc vrácena bez bližších pokynů, jen s tím, že první rozhodnutí je vadné bez dalšího rozhodl opačně než v původním rozsudku pouze s odkazem na závazný právní názor vyššího soudu. **Takový postup následně odvolací soud považoval za správný, aniž by sám ve svém původním usnesení závazný právní názor spatřoval; rozhodnutí nalézacího soudu, odkazující na jím vyslovený právní názor, vysvětlil jako hodnocení věci v souladu s § 2 odst. 6 trestního řádu (viz str. 7 odůvodnění usnesení**

odvolacího soudu).

39. Ústavní soud považoval za vhodné odkázat na již výše zmíněné vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství (č. 1. 665 - 669), který argumenty v dovolání stěžovatelů, brojících především proti postupu nalézacího soudu porušujícím jejich právo na „spravedlivý proces“ (čl. 6 Úmluvy), považuje za logické a založené na relevantní judikatuře. Konkrétně odkazuje na pasáž z nálezu sp. zn. I. ÚS 608/06, týkající se hodnocení věrohodnosti svědka, v níž Ústavní soud konstatoval, že měl-li „*odvolací soud radikálně odlišný názor na věrohodnost svědka, měl jej sám vyslechnout, aby mohl bezprostředně vnímat jeho projevy, a aby mohl dát obhajobě příležitost přímo před tímto soudem zpochybňovat tvrzení podávaná tímto svědkem...*“. Pro vytyčení mezí instančního rozhodování odvolacího soudu odkázal státní zástupce na další rozhodnutí Ústavního soudu [nález sp. zn. Pl. ÚS 15/14 ze dne 26. ledna 2016 (č. 71/2016 Sb.), ve spojení s usnesením sp. zn. I. ÚS 1920/16 ze dne 18. dubna 2017; podle kterého „*od nepřipustného přehodnocování důkazů odvolacím soudem je však třeba lišit kasační oprávnění odvolacího soudu z důvodů podle § 258 odst. 1 písm. b) a písm. c) trestního řádu. Jde typicky o situace, kdy skutková zjištění v napadeném rozsudku působí neúplně a nepřesvědčivě, zejména proto, že nalézací soud určité skutečnosti, jež se z provedeného dokazování podávají, do svých úvah vůbec nezabrnul, některé důkazy zcela pomínl nebo určité důkazy hodnotil zjevně jednostranně, v rozporu se zásadami formální logiky...*“. I dále státní zástupce se stěžovateli souhlasí v tom, že „*...nalézací soud se pouze trpně podvolil skutkovým závěrům podle pokynu soudu odvolacího*“ a že nastala „*bezvýhradná akceptace skutkového hodnocení...*“. Hranici instančního rozhodování odvolacího soudu přitom státní zástupce považuje za subtilní. „*Nalézací soud může být veden k odlišnému skutkovému zjištění jen mnohými náznaky soudu odvolacího a ve svém rozhodnutí může snadno skrýt, že odvolacímu soudu vyhověl bez vlastního přesvědčení*“, a je „*nutno uznat, že nalézací soud svými výroky na str. 5 a 13 odsuzujícího rozsudku zpochybnil, zda rozhodoval na základě skutkového stavu, který sám zjistil nebo který převzal od soudu odvolacího*“. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství proto konstatoval, že sám nalézací soud svými „*výroky na str. 5 a 13 odsuzujícího rozsudku zpochybnil, zda rozhodoval na základě skutkového stavu, který sám zjistil, nebo který převzal od soudu odvolacího*“. Podle státního zástupce existují natolik závažné pochybnosti týkající se respektování základních postulátů spravedlivého procesu, že jediným východiskem je zrušení rozhodnutí nalézacího soudu i odvolacího soudu. Nejvyšší soud se s námitkami stěžovatelů ani státního zástupce neztotožnil; podle něj rozsudek požadavky spravedlivého procesu naplnil.

40. Ústavní soud tak dospěl na rozdíl od Nejvyššího soudu k závěru, že nalézací soud „*automaticky*“ převzal hodnotit závěry odvolacího soudu, aniž by provedl dokazování v rozsahu, který by mu umožnil prokázat bez pochybností, že skutek se skutečně stal tak, jak byl ve skutkové větě popsán, případně aniž by své závěry odůvodnil lépe a na základě svých vlastních zjištění.

41. Ze spisu je patrné, že policejní orgán předpokládal, že uspěje-li obžalovaný H. [redacted] ve výběrovém řízení, může dojít k monitorovanému předání druhé poloviny úplatku. Pak by existovaly jednoznačné důkazy prokazující vinu obžalovaného H. [redacted] a obžalovaného B. [redacted] a tím i správnost skutkové věty.

42. Vzhledem k tomu, že tato situace nenastala, je závěr o naplnění skutku založen především na výpovědi zúčastněné osoby a na zaznamenaném hovoru mezi ní a obžalovaným K. [redacted]. Výpověď svědka D. [redacted] nalézací soud v původním rozhodnutí nepovažoval za konzistentní (č. 1. 449 verte) a měl silné pochybnosti o významu informací z provedených odposlechů (č. 1. 450), a proto tyto nepřímé důkazy nepovažoval za způsobilé vytvořit logický, ničím nenarušený a uzavřený okruh, z něž by bylo možno vyvodit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru (č. 1. 450 verte a násl.).

43. V novém rozsudku nalézací soud po rekapitulaci původních důkazů uvedl, že mu vázanému „*právním názorem vysloveným odvolacím soudem, nezbytvá než hodnotit provedené důkazy v souladu s názorem odvolacího soudu, a proto bere z výše uvedených důkazů za prokázané, že svým jednáním ... naplnili obžalovaní*

skutkovou podstatu trestných činů jak po stránce subjektivní, tak i po stránce objektivní“ (č. 1. 512).

44. Provedl-li nalézací soud takovou změnu hodnocení důkazů, aniž by vysvětlil, jaké důvody jej k tomu vedly, uzavřel Ústavní soud, že nejde o postup zachovávající práva stěžovatelů na soudní ochranu. **Podle Ústavního soudu totiž nastala situace, kdy existují pochybnosti, předestřené nalézacím soudem ve zprošťujícím rozsudku, které nebyly v řízení odstraněny - byly pomínuty s tím, že verze obžaloby je vysoce pravděpodobná; za takovou ji může považovat i Ústavní soud, avšak ani samu vysokou pravděpodobnost nelze mít za dostatečnou.**

45. Ústavní soud nespátřil pochybení v postupu odvolacího soudu, zrušil-li v neveřejném zasedání původní rozsudek nalézacího soudu pro nevyřádnání se s veškerými provedenými důkazy, a pro nesprávné obsazení soudu [trestní řád stanoví (§ 314a odst. 1), kdy rozhoduje samosoudce, a nesprávné obsazení soudu je vadou, byť rozhodne-li senát namísto samosoudce, považuje to zákonodárce za menší vadu, než v případě opačném (viz § 265b odst. 1 písm. a)].

46. Ústavní soud rovněž nevyločil, že trestné jednání proběhlo způsobem popsaným v obžalobě, takový závěr však nelze učinit bez dalšího (podrobnějšího) vysvětlení nalézacího soudu jen na základě prosté změny hodnocení důkazů, které původně vedly nalézací soud k vydání zprošťujícího rozsudku. Z napadených rozhodnutí bylo pro Ústavní soud patrné, že nalézací soud po zrušení původního rozsudku rezignoval na svoji úlohu a rozhodl, aniž by zrealizoval pokyn odvolacího soudu a rozhodnul v souladu s požadavky danými v § 2 odst. 6 trestního řádu. Rozhodnutí založené na pouhém odkazu na vázanost právním názorem odvolacího soudu nelze považovat za postačující. Toto pochybení nenapravit ani odvolací soud, kterému stačilo, že výrok o vině a trestu konvenoval se závěry jeho předchozího usnesení. Podle nálezu sp. zn. II. ÚS 254/08 ze dne 18. listopadu 2008 (N 197/51 SbNU 393) má omezení nařizovací pravomoci odvolacího či dovolacího soudu svůj původ v principech spravedlivého procesu, a proto „nemůže vést k situaci, kdy vyšší soud rezignuje na faktické promítnutí jeho právního názoru do rozhodnutí nižšího soudu, neboť taková situace principy spravedlivého procesu porušuje“ [obdobně též například nálezy sp. zn. I. ÚS 910/07 ze dne 23. září 2008 (N 156/50 SbNU 389) či sp. zn. I. ÚS 864/11 ze dne 16. června 2011 (N 116/61 SbNU 695)]. Vadu nenapravit ani Nejvyšší soud, ačkoliv stěžovatelé v dovoláních poukazovali na nesoulad mezi provedenými důkazy a jejich hodnocením, a v důsledku postupu odvolacího soudu i na porušení zásady dvoj-instančního soudního rozhodování. Ve shodě se státním zástupcem Nejvyššího státního zastupitelství spatřuje Ústavní soud pochybení v nerespektování principů řádně vedeného soudního řízení; Ústavní soud dospěl k závěru, že nebyla poskytnuta ochrana základním právům stěžovatele způsobem, který předpokládá Listina. Nalézací soud pouze „automaticky“ převzal právní názor a pokyny odvolacího soudu.

47. Pravomoc soudu rozhodovat o vině a trestu za trestné činy zaručuje obžalovanému, který se na soud obrátí v souladu s čl. 36 odst. 1 a 4 s žádostí o poskytnutí ochrany, aby bylo o jeho věci v trestním řízení rozhodováno při zachování jeho práv plynoucích rovněž z čl. 40 odst. 2 Listiny, který každému zaručuje presumpcí nevinu a klade na obecné soudy požadavek, aby vině rozhodly teprve tehdy, když je závěr o vině obžalovaného bez jakýchkoliv pochybností prokázán. Úkolem obecných soudů není pouze na základě provedených důkazů učinit závěr o vině a trestu jak to požaduje čl. 40 odst. 1 Listiny, ale je zapotřebí, aby rozhodnutí respektovalo rovněž další základní práva obžalovaných.

48. Ústavní soud zdůraznil, že závěr o vině obžalovaného H. [redacted] a obžalovaného B. [redacted] a tedy o správnosti skutkové věty, založen jen na zdokumentovaném rozhovoru zúčastněné osoby s obžalovaným K. [redacted] a není-li opřen o další důkazy, které by prokazovaly pravdivost všech informací v rozhovoru vyřčených, neodpovídá takový závěr

požadavku § 2 odst. 5 trestního řádu.

Hodnocení věci po rozhodnutí dle § 219 odst. 3 tr. řádu a po 09.07.2019

49. Po zrušení rozhodnutí a po rozeslání nálezů Ústavního soudu stranám, došlo ke změně v obsazení předsedy senátu, resp. samosoudce z důvodu profesního odchodu Ing. Mgr. Hany Chaloupkové z Obvodního soudu pro Prahu 2. Nový soudce učinil ve smyslu § 219 odst. 3 tr. řádu dotaz, zda strany souhlasí s přečtením podstatného obsahu protokolů o hlavních líčeních, včetně v nich provedených důkazů, nebo žádají o provedení hlavního líčení znovu. Protože změnou soudce šlo o důležitý důvod, pro nějž bylo nutné hlavní líčení zopakovat zcela, záležel další průběh řízení na vůli obžalovaných a státního zástupce. Protože byl souhlas státního zástupce a obžalovaného udělen, předseda senátu přečetl podstatný obsah protokolů z předchozích hlavních líčení, a to včetně v něm provedených důkazů. Nebylo třeba číst doslova celý protokol, dostatečným se jevílo přečtení částí významných pro rozhodnutí ve věci, tedy zejména obsah provedených důkazů, aby důkazy zazněly a to v době blízké okamžiku rozhodnutí.

50. Podanou obžalobou státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2, sp. zn. 2 ZT 247/2015, ze dne 28.1.2016 (dále jen „obžaloba“), která byla přednesena shodně, jsou tedy stále shodně stíháni [redacted] B [redacted] H [redacted] M [redacted] K [redacted] (dále jen „obžalovaní“) pro několik skutků souvisejících s výběrovým řízením na prodej nemovitostí, označených jako „[redacted]“ a tvořených pozemkem parcelního čísla [redacted] se stavbou čísla popisného [redacted] pozemek parcelního čísla [redacted] a se stavbou čísla popisného [redacted] pozemky parcelních čísel [redacted] vše v katastrálním území [redacted] zapsaných na listu vlastnictví číslo [redacted] Katastrálním úřadem [redacted] katastrálním pracovištěm [redacted] (dále jen „nemovitost“).

51. Obžalovanému [redacted] M [redacted] K [redacted] (dále jen „obžalovaný“) je kladeno za vinu, že kolem poloviny února 2015 předal v obálce ve své kanceláři finanční prostředky ve výši 125.000,- Kč [redacted] P [redacted] D [redacted] dat. nar. [redacted], [redacted] s tím, že se jedná pouze o polovinu slíbené částky a že druhou polovinu obdrží poté, co obžalovaný [redacted] H [redacted] ve výběrovém řízení uspěje. Dále je v obžalobě uvedeno, že poskytnuté finanční prostředky měly být zárukou toho, že generální ředitel [redacted] ani jeho odpovědný [redacted] (obžalovaný K [redacted]) žádným způsobem nenaruší průběh vyhlášeného výběrového řízení až do jeho finální verze, tj. do prodeje souboru nemovitostí vítězi výběrového řízení. Státní zástupce spatřuje v takto popsaném skutku u obžalovaného [redacted] M [redacted] K [redacted] naplnění znaků pomoci k přečinu podplacení podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku a přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku. Státní zástupce považoval postavení [redacted] K [redacted] za specifické, neboť tento se jako náměstek pro správu a provoz stal příjemcem úplatku ve výši 125.000,- Kč, tuto částku si ponechal, a proto je důvodně stíhán pro přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku. **Současně však, obdobně jako [redacted] B [redacted] plnil roli prostředníka mezi [redacted] H [redacted] coby poskytovatelem úplatku a [redacted], jemuž byl primárně určen rovněž úplatek ve výši 125.000,- Kč. [redacted] D [redacted] celou záležitost objasnil a předal mu avizovanou částku, čímž nepochybně naplnil zákonné znaky pomoci k přečinu podplacení podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku. Státní zástupce se také zabýval možností, zda se přečinu**

Shodu prvopisem potvrzuje Krákorová Petra

přijetí úplatku nedopustil i někdejší [REDAKCE] Částku ve výši 125.000,- Kč obdržel od [REDAKCE] K [REDAKCE] blíže nezjištěného dne kolem poloviny února roku 2015, tedy ještě před vypsáním výběrového řízení. Přesto ji měl cca. tři týdny u sebe a teprve informace od [REDAKCE] K [REDAKCE] že jde o nevratnou zálohu, jej přesvědčila k tomu, aby se obrátil na orgány činné v trestním řízení. S těmi však plně spolupracoval, a proto lze dospět ke zřejmému závěru, že se přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku nedopustil. Taková úvaha ovšem ničeho nemění na tom, že nepostupoval správně. Oznámení měl učinit co nejdříve po převzetí inkriminované obálky, přičemž s podezřením se měl obrátit pouze na orgány činné v trestním řízení, nikoliv na své podřízené, ačkoliv jim plně důvěřoval.

52. **Obžalovaný [REDAKCE] J [REDAKCE] H [REDAKCE]** podle obžaloby z předchozích let věděl, že se prodej [REDAKCE] již dvakrát nezdařil, ačkoliv o to jeho vlastník, [REDAKCE] usiloval, což potvrdil i někdejší generální ředitel [REDAKCE] D [REDAKCE]. Ten vydal policejnímu orgánu dne 09.03.2015 inkriminovanou obálku s finanční hotovostí 125.000,- Kč, konkrétně obsahovala dvacet pět bankovek po částce 5.000,- Kč. Veškeré bankovky i samotná obálka byly podrobeny odborným zkoumáním z oboru kriminalistika, odvětví daktyloskopie, na jejichž základě byla vypracována odborná vyjádření. Na obálce se podařilo zajistit šest upotřebitelných daktyloskopických stop. Bylo prokázáno, že stopy č. 2, 3, 4 a 5 náležejí [REDAKCE] K [REDAKCE] stopu č. 6 na obálce zanechal [REDAKCE] D [REDAKCE]. Autora stopy č. 1 se nepodařilo identifikovat, nepatří oznamovateli ani žádnému z obžalovaných. Na bankovkách se podařilo objevit pouze dvě upotřebitelné daktyloskopické stopy, které však nevytvořili ani obžalovaní, ani oznamovatel. Všechny neztotožněné stopy byly porovnány také s kontrolními otisky E [REDAKCE] H [REDAKCE] [REDAKCE] H [REDAKCE] nicméně vzájemná shoda zjištěna nebyla. [REDAKCE] J [REDAKCE] H [REDAKCE] chtěl mít úspěšný průběh výběrového řízení včetně samotné koupě nemovitostí určitým způsobem „pojištěn“. Přes svého dobrého známého [REDAKCE] B [REDAKCE] se rozhodl zapůsobit na odpovědného náměstka [REDAKCE] K [REDAKCE] ([REDAKCE] B [REDAKCE] mu jistě řekl, že se osobně znají) a jeho prostřednictvím také na generálního ředitele.

53. Přímé i nepřímé důkazní prostředky v dané kauze shromážděné podle obžaloby jednoznačně nasvědčují závěru, že se stal skutek popsáný ve výrokové části obžaloby, přičemž státní zástupce vychází z konzistentní výpovědi svědka [REDAKCE] D [REDAKCE] a z následně zaznamenaného rozhovoru mezi ním a [REDAKCE] K [REDAKCE] ve kterém je vše náležitě popsáno. Je pravdou, že nahrávka vzešla z iniciativy oznamovatele, jenž ovšem svého podřízeného k odpovědím žádným způsobem nenaváděl, ani nenutil, pouze se ptal na okolnosti, které jej zajímaly. [REDAKCE] K [REDAKCE] potvrdil, že od [REDAKCE] H [REDAKCE] prostřednictvím [REDAKCE] B [REDAKCE] obdržel částku 250.000,- Kč, ze které polovina připadla [REDAKCE] K [REDAKCE] a druhá polovina byla určena pro [REDAKCE] D [REDAKCE]. Z nahrávky vyplývá, že [REDAKCE] B [REDAKCE] měl obdržet celkem 500.000,- Kč, což by nasvědčovalo úvaze, že sám přijal úplatek ve výši 250.000,- Kč. Tato úvaha však jinými důkazními prostředky potvrzena nebyla, a proto pro přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku stíhán není.

54. Při čtení podstatného obsahu protokolů o hlavních líčení, soud k obhajobám obžalovaných zjistil následující skutečnosti.

55. **Obžalovaný [REDAKCE] B [REDAKCE]** uvedl ke své osobě, že je v [REDAKCE] a nejsou proti němu vedena žádná [REDAKCE] K věci uvedl, že celou věc nechápe a považuje vše za hry bývalého [REDAKCE] D [REDAKCE]. Do jeho záhadných her nikdy nechtěl být vtahován. Obžalovaný pana D [REDAKCE] s panem H [REDAKCE] seznámil, když se pan H [REDAKCE] zajímal poprvé o koupi [REDAKCE]. Absolvovali spolu návštěvu u pana [REDAKCE], ale obžalovaný si již nepamatuje časové období je to dávno. Kolem [REDAKCE] se točily různé spory, nějaké restituční, církevní a pod., takže se prodej

postupně oddaloval. Spory byly řešeny i soudně. Bývalý pan [redacted] D [redacted] chtěl, aby se pan H [redacted] vyjádřil i ke svým záměrům se [redacted]. Na této schůzce se pan H [redacted] dozvěděl, že zatím prodej není realizovatelný, neboť probíhají soudní spory o vlastnictví a pod. Do vlastního výběrového řízení neměl obžalovaný možnost nijak zasahovat, vše probíhalo standardní cestou. Nezajímal se o průběh výběrového řízení, ale pouze o výsledek. Velmi ho překvapilo, že rada neschválila prodej a zachovala se tak v rozporu s povinnostmi řádného hospodáře a způsobila [redacted] ztrátu nejen tím, že nebyl realizován příjem z prodeje za cenu výrazně vyšší než odhadní, ale i tím, že [redacted] nadále zůstal v majetku [redacted] a jeho provoz ročně stojí značné finanční prostředky. Právě proto, že na podobné problémy, t.j., že někdo odpovídá za hospodaření subjektu typu [redacted] ale fakticky o ekonomických záležitostech rozhoduje nikomu se nezodpovídající Rada, upozorňoval v minulosti opakovaně, zajímal se o výsledek výběrového řízení a to právě po podivném hlasování rady, kdy se členové Rady zdrželi a nehlasovali ani pro ani proti.

56. Výsledek výběrového řízení se obžalovaný dozvěděl z veřejných zdrojů, [redacted]. [redacted] Byl šokován tím, že proběhne výběrové řízení a Dozorčí rada [redacted] něco navrhne, přečte návrh usnesení a o tomto návrhu usnesení nikdo z Rady nehlasuje pro, nikdo nehlasuje proti, všichni se zdrží. V té době už bylo na internetu zveřejněno dokonce jmenovitě, kdo se výběrového řízení zúčastnil, jaké částky tam nabízel za [redacted] takže tím pádem je celé výběrové řízení totálně znehodnoceno. Jak má obžalovaný zkušenost z výběrových řízení, tak za normálních okolností nemůže dojít k tomu, aby se veřejně věděla výše jednotlivých návrhů, protože je to obálková metoda, ke které měl přístup pouze vyhlášovatel, a to byla Dozorčí komise [redacted]. Na záznamu z jednání rady, který je [redacted], je jednání přerušeno a je vyloučena veřejnost, t.j. nikdo mimo osob z Rady tam nesmí být přítomen, je zřetelné, že došlo k návrhu usnesení, pak teprve se přednesl návrh usnesení veřejně, bez částek samozřejmě. Dále obžalovaný upřesnil, že má představy o náplni práce [redacted] neboť s několika [redacted] ůzce spolupracoval.

57. **Obžalovaný** [redacted] H [redacted] v přípravném řízení i u hlavního líčení využil svého zákonného práva a odmítl k věci vypovídat.

58. **Obžalovaný** [redacted] K [redacted] uvedl, že odkazuje na své písemné vyjádření zasláné soudu krátce před hlavním líčením, dále rovněž využil svého práva nevypovídat. Obžalovaný ve funkci [redacted] organizoval již druhé nebo třetí výběrové řízení na prodej [redacted]. Původně byla schválena kritéria s tím, že ze 70% rozhodovala cena a z 30% věcný záměr. Nakonec se to změnilo a jediným rozhodujícím kritériem se stala cena. Příprava výběrového řízení probíhala interně i externě s advokátní kanceláří, on na vše dohlížel a výběrové řízení koordinoval tak, aby bylo transparentní. Vyhlášeno bylo dne 24.2.2015, přičemž jednotliví uchazeči měli předložit své nabídky do 3.4.2015 do 12.00 hodin. Odhadní cena nemovitosti byla 21.800.000,- Kč. Přihlásili se tři účastníci, Středočeský kraj nabídl 22.000.000,- Kč, [redacted] K [redacted] a [redacted] H [redacted] nabídli částku 22.115.000,- Kč a [redacted] H [redacted] 33.000.000,- Kč. Tím role obžalovaného ve výběrovém řízení skončila. Následně měla prodej [redacted] schválit Rada [redacted] bylo to asi 28.04.2015 v Brně na svém zasedání. K všeobecnému překvapení Rada prodej neodsouhlasila, vyjádřila názor, že kromě ceny měl být kritériem i věcný záměr. Tři dny poté byl obviněný ze své funkce odvolán, zřejmě kvůli neúspěšnému výběrovému řízení. [redacted] částku ve výši 125.000,- Kč jako zálohu na úplatek v celkové výši 250.000,- Kč nepředal. Již ve stížnosti uvedl, že po nástupu do funkce byl konfrontován s praxí, že poloviny čistých odměn se musejí vracet generálnímu řediteli. Když částky obdržel na účet, vybral je v hotovosti a předával, nicméně v této praxi nemínil pokračovat. Ví, že obdobně musel postupovat i [redacted] R [redacted] Z [redacted] nebo [redacted] Z [redacted] K [redacted] B [redacted] J [redacted] B [redacted] zná

společensky jako bývalého [redacted] nebo z různých akcí. Nikdy s ním neprobíral okolnosti výběrového řízení na prodej [redacted]. Informace byly transparentně uveřejněny na webových stránkách [redacted]. Dále obžalovaný předkládá i výpisy ze svého účtu, kdy je patrné, že dne 13.01.2015 vybral v hotovosti částku 30.000,- Kč, když téhož dne na účet obdržel od [redacted] na účet 210.864,- Kč, dne 16.06.2014 vybral v hotovosti 65.000,- Kč, když 13.06.2014 obdržel od [redacted] na účet 266.246,- Kč, a dne 15.01.2014 vybral v hotovosti 70.000,- Kč, když dne 14.1.2014 obdržel od [redacted] na účet 426.678,- Kč. Dále doložil soudu, že ve dnech 7.2. – 14.2.2015 byl na dovolené v Itálii.

59. Svědek [redacted]. P. [redacted] D. [redacted] vypovídal v přípravném řízení. Dne 27.04.20216 byl slyšen jako svědek v hlavním líčení. Uvedl, že byl v tom období po operaci mozku a byl dost zaujat a omezen svými zdravotními problémy. Asi v polovině února či o něco později roku 2015 si jej náměstek K. [redacted] pozval do své kanceláře a předal mu bílou obálku, ve které mělo být 125.000,- Kč. Pan K. [redacted] vytáhl z kapsy dvě obálky, byly přibližně stejně veliké, a řekl, že jedna je pro něj a jedna pro svědka. Původně mluvil o vratné záloze, ale svědek tomu nevěnoval pozornost. Pan K. [redacted] rovněž svědkovi naznačoval, že je v kontaktu s panem B. [redacted]. Svědek byl zaskočen a překvapen, na details se neptal, obálku si odnesl do své kanceláře a uložil do trezoru. Primárně si neuvědomil, že jde o úplatek. Jméno předpokládaného vítěze tehdy neznal, věděl jenom, že se jakožto podnikatel zabývá dovozem zeleniny a ovoce. Taková situace se mu do té doby nestala. O několik dní později přišel pan K. [redacted] s tím, že ta záloha je nevratná. Svědek záležitost proto začal řešit, sdělil to ředitelce svého odboru a posléze i policii, primárně ve Středočeském kraji, neboť vycházel z umístění [redacted]. Podrobné trestní oznámení s ním sepsala pražská policie, informace a materiály několikrát doplňoval. Policisty informoval i o plánovaném výjezdním zasedání [redacted] v Poděbradech, na kterém pořídil nahrávku rozhovoru s panem K. [redacted]. Z ní vše podstatné vyplývá. Generální ředitel vstupuje do výběrových řízení až poté, co jejich výsledky schválí dozorčí komise a po ní Rada [redacted]. S vítězným uchazečem podepisuje smlouvu, k čemuž v daném případě nedošlo. Nikdy žádné výběrové řízení neovlivňoval, jejich organizace byla výlučně v gesci [redacted] K. [redacted]. Vzhledem k tomu, že dva předchozí prodeje [redacted] se nezdařily, navrhol, aby kritériem nebyla jenom cena, ale také záměr, jeho návrh však nebyl akceptován. Po otevření obálek se zjistilo, že výběrové řízení vyhrál s převahou pan H. [redacted]. Dozorčí komise prodej schválila a totožný postup doporučila i Radě [redacted]. Ta na svém zasedání v Brně poslední dubnovou středou prodej neschválila. Několik dní předtím ovšem svědek informoval předsedu dozorčí komise [redacted] V. [redacted] a předsedu Rady [redacted] S. [redacted] o tom, že se o předmětné výběrové řízení zajímá Policie ČR. Nedlouho poté, co Rada prodej neschválila, odvolal [redacted] K. [redacted] z funkce, s ním skončili i pan B. [redacted] a paní V. [redacted]. Na doplacení další částky 125.000,- Kč, což se mělo stát opět přes pana B. [redacted], logicky nedošlo. Pan K. [redacted] projevoval opakovanou obavu a nervozitu z toho, aby Rada [redacted] prodej schválila. Naprosto nesmyslné je tvrzení pana K. [redacted], že předané peníze byly tzv. vratkou odměny, kterou dostal. Odměny dostával slušné, ale určitě ne neúměrně vysoké, jiní náměstci dostávali obdobné, pokud dobře plnili své úkoly. V době, kdy s ním hovořil v Poděbradech, rozhodně nepůsobil, že by byl opilý. Svědek samotný průběh výběrového řízení ovlivnit nemohl, byl však oprávněn nepodepsat smlouvu, i kdyby Rada [redacted] prodej schválila. I v průběhu výběrového řízení mohl toto kdykoliv zrušit. Pokud ale Rada výsledky schválila, vždy smlouvu s vítězným uchazečem podepsal. Dne [redacted] svědek [redacted] P. [redacted] D. [redacted] zemřel. Po rozhodnutí Ústavního soudu se od něj žádné nové skutečnosti soud již nemohl dozvědět.

60. Svědkyně E. [redacted] H. [redacted] využila svého zákonného práva a odmítla k věci vypovídat.

61. Svědek [redacted] V [redacted] K [redacted] uvedl, že coby [redacted] jej o předmětné záležitosti informoval generální ředitel již koncem února roku 2015 a ptal se jej, jak by měl postupovat. Svědek mu doporučil, aby věc standardně nahlásil. Pan D [redacted] mu sdělil, že mu pan [redacted] K [redacted] přinesl obálku s částkou přes 100.000,- Kč. Byl ale již v zásadě rozhodnutý, že to oznámí, svědek mu to nevyvracel, naopak ho měl k tomu, aby celou věc urychleně řešil. Panu D [redacted] bylo špatně, měl zdravotní problémy. Předmětnou obálku svědek neviděl a ani ji vidět nechtěl. Svědek pracoval v [redacted]

62. Svědkyně Z [redacted] K [redacted] B [redacted] vypověděla, že v [redacted] pracovala jako [redacted] Koncem února roku 2015 ji [redacted] D [redacted] informoval o nabídce úplatku ve věci výběrového řízení na prodej [redacted] Tato okolnost ji šokovala, nedlouho poté jí dal generální ředitel pokyn volat ředitele Policie CR Středočeského kraje. Sdělil jí, že obdržel obálku od pana [redacted] K [redacted] tu obálku s financemi jí ukázal. Odměny pan generální ředitel běžně vyplácel, nicméně neví o tom, že by jejich část chtěl vracet. O samotném výběrovém řízení niče neví, toto nespadlo do její náplně práce. Je pravdou, že když svědkyně prověřovala vazby mezi pracovníky [redacted] tak jí vyjelo, že byl takto v [redacted] zaměstnán i [redacted] [redacted], nicméně konfliktu mezi ním a obž. K [redacted] nikdy přítomna nebyla.

63. Svědek J [redacted] M [redacted] další [redacted], se o předmětné kauze dozvěděl někdy v květnu nebo v červnu roku 2015 od kolegy. Odměny od generálního ředitele běžně dostával, nikdy se mu nestalo, že by jejich část musel vracet. Na téma odměn se s M [redacted] K [redacted] ani nikdy nebavil. Dne 19.03.2015 byl účasten zasedání, kdy se jednalo o školení s [redacted] Š [redacted] včetně výuky podávání a způsobu konzumace alkoholických nápojů. Večer si tak určitě každý dal skleničku.

64. Svědek [redacted] M [redacted] S [redacted] [redacted] vypověděl, že coby člen Rady [redacted] měl dlouhodobou pochybnost o prodeji [redacted] z hlediska jeho budoucího využití. Před veřejným zasedáním dne 29.04.2015 jej navíc [redacted] informoval o tom, že mělo dojít ke korupčnímu jednání ze strany pana náměstka K [redacted] Více mu nechtěl sdělit s tím, že je vázán mlčenlivostí v rámci policejního vyšetřování. Proto se svědek hlasování zdržel. Některé členy Rady [redacted] o těchto pochybnostech ještě před hlasováním informoval. Pokud by se o uplácení nedozvěděl, tak by patrně hlasoval pro prodej nejvyšší nabídky. Dále svědek popisoval, jak se změnilo chování ředitele [redacted] D [redacted] v roce 2015, kdy počal dělat určité „manažerské přešlapy“ a svědek měl někdy problém se s ním domluvit, neboť velmi rychle měnil názory. Toto nastalo asi v době po [redacted], kdy měl [redacted] D [redacted] i jiné zdravotní problémy.

65. Svědek R [redacted] Z [redacted] uvedl, že pracoval a pracuje jako [redacted] [redacted] O celé kauze ví od počátku, a to nejdříve od Z [redacted] K [redacted] a poté i od generálního ředitele. Jejich informace byly shodné, tedy že M [redacted] K [redacted] měl panu D [redacted] přinést obálku s určitým obnosem, což generální ředitel asi po dvou týdnech oznámil policii. Odměny dostával svědek pravidelně, žádnou jejich část nikdy nevracel generálnímu řediteli. Sám pan K [redacted] se mu někdy zmínil, že část svých odměn generálnímu řediteli vracel. M [redacted] K [redacted] jej informoval, že generální ředitel něco podobného očekává i od svědka. Nikdy však k tomu nedošlo. Ve funkci [redacted] skončil obžalovaný K [redacted] ze dne na den, mohlo by se jednat o pomstu. Na výjezdním školení s [redacted] Š [redacted] konzumovali účastníci alkohol. Svědek neví, že by konzumace alkoholu u někoho z přítomných byla nadměrná. Všichni se dobře bavili, i pan K [redacted] se kterým svědek hovořil v průběhu večera. V [redacted] [redacted] D [redacted] měl

svědek vysokou důvěru, ale v posledním půlroce působení se již domníval, že na pozici [redacted] nestačí.

66. Z výpovědi svědka [redacted] P [redacted] D [redacted] je podstatná skutečnost, že v počátečním stádiu výslechu (č.l. 131 až 134) hovoří pouze o jedné obálce, kterou viděl v rukou [redacted] K [redacted] a byla mu následně předána. **Až po poradě se svým právním zástupcem mimo kancelář, kde výslech probíhal, poprvé svědek mluví o tom, že obálky měly být dvě, z toho jedna pro pana K [redacted]**
67. Svědek M [redacted] B [redacted] uvedl, že coby člen Rady [redacted] se zdržel hlasování při schválování prodeje [redacted]. Že je s výběrovým řízením něco v nepořádku, se zřejmě dozvěděl od pana S [redacted]. Proč se ostatní členové Rady zdrželi hlasování, neví.
68. Svědkyně H [redacted] D [redacted] uvedla, že coby členka Rady [redacted] řešila předmětnou záležitost s kolegy již před tím veřejným zasedáním v Brně. Z úst pana S [redacted] zaznělo, že na daném prodeji je i veřejný zájem, nejde jenom o cenu. Jinak z žádných indicií nevycítila, že něco není v pořádku. Ohledně prodeje tímto způsobem přesto měla pochyby, a proto se hlasování zdržela. O vedeném trestním řízení se dozvěděla až v srpnu 2015. M [redacted] K [redacted] pochopitelně zná, J [redacted] B [redacted] a J [redacted] H [redacted] osobně nezná.
69. Svědek T [redacted] K [redacted] vypověděl, že coby člen Rady [redacted] do poslední chvíle nevěděl, jak bude hlasovat ohledně prodeje [redacted]. Těsně před zahájením veřejné schůze jej kolega M [redacted] B [redacted] informoval o tom, že se o tento prodej zajímá Policie ČR, proto se hlasování zdržel. O své zjištění se vzápětí podělil i s dalšími radními.
70. Svědek E [redacted] K [redacted] uvedl, že coby člen Rady [redacted] se na jejím chodu poslední dobou příliš nepodílel ze zdravotních důvodů, případně musel někdy upřednostnit [redacted]. Na daném zasedání dne 29.04.2015 nevěděl, co se děje, jenom něco tušil. Hlasoval, jak hlasovali kolegové, kterým věřil, a proto se hlasování spolu s nimi zdržel.
71. Svědek P [redacted] Š [redacted] uvedl, že coby člen Rady [redacted] měl primárně pochybnosti o správnosti zvolených kritérií, pokud jde o prodej [redacted]. V minulosti tam už byly problémy, kvůli nimž se od prodeje ustoupilo. Navíc krátce před hlasováním obdržel SMS zprávu od kolegy K [redacted], že se ve výběrovém řízení objevil pokus o korupci. Proto se hlasování zdržel. Až ex post se dozvěděl, že generální ředitel již v březnu 2015 podal trestní oznámení. O tomto kroku se již před dubnovou veřejnou schůzí dozvěděli pánové V [redacted] a S [redacted], ale svědkovi nic neřekli.
72. Svědek I [redacted] T [redacted] vypověděl, že coby člen Rady [redacted] se dne 29.04.2015 zdržel hlasování o prodeji [redacted] z jednoduchého důvodu. Těsně před zasedáním se dozvěděl od kolegy K [redacted], že existují pochybnosti okolo té záležitosti a že se o ni zajímá policie. Vzhledem k tomu, že tomuto radnímu důvěřuje, tak se hlasování zdržel. Až později zjistil více, předpokládá, že tu primární informaci měl kolega K [redacted] od pana S [redacted].
73. Svědek J [redacted] V [redacted] uvedl, že mu jako členu Rady [redacted] nedlouho před dubnovým zasedáním [redacted] S [redacted] sdělil, že pan [redacted] K [redacted] měl uplatit generálního ředitele D [redacted], jenž to měl asi po dvou týdnech oznámit Policii ČR. Tato prodleva jej překvapila, stejně jako okolnost, že i panu S [redacted] to řekl s určitým časovým odstupem. Pan S [redacted] jej

zároveň požádal, aby to veřejně neventiloval. Dne 29.04.2015 se proto hlasování zdržel, aby tento potenciálně „cinknutý“ prodej neproběhl. Obžalovaného K [redacted] zná od dubna roku 2014, obžalovaného B [redacted] zná přes [redacted] let. Jako [redacted] hájil pan K [redacted] ve výběrovém řízení ekonomicky nejvýhodnější nabídku, jeho osobně však nijak neovlivňoval.

74. **Svěděk J [redacted] V [redacted]** vypověděl, že se o poskytnutém úplatku dozvěděl od generálního ředitele někdy v dubnu roku 2015. Sdělil mu, že informoval policii a že o tom nemůže blíže mluvit. Ani svědek neměl tuto informaci dále šířit, čímž se řídil, nikomu z dozorčí komise to nesdělil. Dozorčí komise posuzuje ekonomickou stránku prodeje, ta byla v pořádku, a proto jej schválil. O tom, že by se část vyplacených odměn vracela generálnímu řediteli, nic neví.

75. **Z listinných důkazů** pak soud zjistil, že s ohledem na předpokládaný prodej [redacted] [redacted] nechal [redacted] v prosinci roku 2014 vypracovat znalecký posudek na jeho hodnotu. Společnost XP Invest, s.r.o., dospěla k závěru, že hodnota posuzovaných nemovitostí činí částku 21.800.000,- Kč. Tato cena byla v rámci připravovaného prodeje stanovena jako cena minimální. Jediným hodnotícím kritériem výběrového řízení byla cena. O vypsání výběrového řízení byli manželé H [redacted] informováni samostatným dopisem ze dne 25.02.2015, jmenovaní se o koupi zámku průběžně zajímali. Předmětné výběrové řízení bylo vypsáno dne 24.02.2015 s tím, že zájemci měli podat nabídky nejpozději do 03.04.2015 do 12.00 hodin obálkovou metodou. Bezprostředně po uplynutí tohoto termínu mělo dojít, a také došlo k vyhodnocení všech došlých a platných nabídek. Nabídky byly tři. [redacted] J [redacted] H [redacted] nabídl 33.000.000,- Kč, [redacted] P [redacted] H [redacted] a [redacted] J [redacted] K [redacted] nabídl 22.115.000,- Kč, Středočeský kraj nabídl 22.000.000,- Kč. Jelikož [redacted] H [redacted] splnil požadované podmínky, byla jako vítězná posouzena jeho nabídka.

76. **K předmětné obálce s penězi** soud z protokolu o vydání věci zjistil, že [redacted] D [redacted] vydal policejnímu orgánu dne 09.03.2015 obálku s finanční hotovostí 125.000,- Kč, ta obsahovala 25 bankovek po 5.000,- Kč. Veškeré bankovky i samotná obálka byly podrobeny odborným zkoumáním z oboru kriminalistika, odvětví daktyloskopie, na jejichž základě byla vypracována odborná vyjádření. Na obálce se podařilo zajistit šest upotřebitelných daktyloskopických stop. Bylo prokázáno, že stopy č. 2, 3, 4 a 5 náležejí obžalovanému [redacted] K [redacted] stopu č. 6 na obálce zanechal [redacted] D [redacted]. Autora stopy č. 1 se nepodařilo identifikovat, nepatří oznamovateli ani žádnému z obžalovaných. Na bankovkách se podařilo objevit pouze dvě upotřebitelné daktyloskopické stopy, které však nepatří nikomu z obžalovaných, ani svědků. Všechny neztotožněné stopy byly porovnány také s kontrolními otisky E [redacted] H [redacted] [redacted] obžalovaného [redacted] H [redacted] nicméně vzájemná shoda zjištěna nebyla.

77. **K pracovnímu setkání vedení [redacted] [redacted] soud zjistil, že se uskutečnilo v Poděbradech ve dnech 19.3.2015 a 20.3.2015. [redacted] D [redacted] ve večerních hodinách dne 19.3.2015 (v době od 19.52 hodin do 19.59 hodin) vyvolal rozhovor se svým tehdejší [redacted] K [redacted], který byl monitorován zvukovou technikou v souladu s ust. § 158d odst. 2 trestního řádu. Z vlastního záznamu a rovněž z protokolu, ve kterém je záznam přepsán, soud zjistil, že obžalovaný [redacted] K [redacted] na záznamu uvádí, že H [redacted] nezná, že s ním byl pouze jednou a že to jinak řešil přes B [redacted] H [redacted] se s tím nebude nikde chlubit. Jisté to nemá, musí dát nejvyšší nabídku, aby vyhrál. Když jí nedá, tak to nedostane. J [redacted] B [redacted] taky nic neřekne. On dostal půl miliónu, ze kterého si půl nechá a půl dává. Nikdo jiný ve hře není. Kdyby ten H [redacted] vyhrál, musel by [redacted] K [redacted] promyslet, jak zorganizuje tu druhou předávku. Původně si obžalovaný [redacted] K [redacted] myslel, že se jedná o vratnou zálohu. Když za ním přišel, (není uvedeno výslovně, ani odkazem kdo) tak přinesl časopis, a v něm byla obálka. Hovoří o obědě s D [redacted] Později mu (opět není ani odkazem uvedeno kdo) řekl,**

že i když to nedopadne, tak se nic nevrací. Obžalovaný K [redacted] dále uvádí, že toho třetího dubna to otevírá notář, a potom to musí schválit Rada. Načež [redacted] D [redacted] reaguje, že to schválí, že hlas toho Š [redacted] je ojedinelý.

78. V předmětné trestní věci byl v souladu s ust. § 88 odst. 1 trestního řádu rovněž realizován odposlech a záznam telekomunikačního provozu, a sice čísla [redacted] jehož uživatelem je obviněný H [redacted] čísla [redacted] jehož uživatelem je obviněný B [redacted] a čísla [redacted] jehož uživatelem je obviněný K [redacted]. Z ní vyplývá, že B [redacted] si často telefonoval jak s H [redacted], tak s K [redacted]. Mezi H [redacted] a K [redacted] žádná komunikace neprobíhala. Bezprostředně poté, co Rada [redacted] prodej [redacted] neschválila, tedy dne 29.04.2015, spolu hovořili K [redacted] a B [redacted]. První z mužů říká, že „jsou to zmrdi, že jsou pod politickým tlakem a že je na netu zveřejněná zvuková nahrávka“. Druhý se diví, jak je to možné, že to je na žalobu. Téhož dne sděluje B [redacted] I [redacted] M [redacted] že „po dvou letech práce s tím [redacted] vyhráli výběrové řízení, zaplatili původní vklad 100.000,- Kč, po vyhraném výběrovém řízení zaplatili milion a dneska to ta zasraná zkurvená rada neschválila. Cena byla vysoutěžena obálkovou metodou, nejvyšší nabídka vysoce převyšovala ostatní nabídky, přičemž jediným kritériem byla cena.“ Dále obžalovaný B [redacted] říká, že „ten jeho kámoš to ještě neví.“ Dne 30.04.2015 spolu K [redacted] a B [redacted] opětovně rozebírají situaci ohledně neschváleného prodeje zámku v Přerově nad Labem a baví se o průběhu jednání Rady [redacted], její postup nechápu, neboť Rada by měla postupovat s péčí řádného hospodáře. Diví se, že se všech devět členů zdrželo hlasování. Závěrem říká, že ještě není konec, že to pondělí platí a bude další kolo.

79. K obhajobě obžalovaného K [redacted] o dělení odměn soud mohl hodnotit výpověď R [redacted] Z [redacted] (odměny dostával svědek pravidelně, žádnou jejich část nikdy nevracel generálnímu řediteli. K [redacted] se mu zmínil, že část svých odměn generálnímu řediteli vracel. M [redacted] K [redacted] jej informoval, že generální ředitel něco podobného očekává i od něj. Nikdy však k tomu nedošlo) a jím policejnímu orgánu dodaný výpis z bankovního účtu, na který mu přicházela výplata od [redacted] a to za období od května roku 2014 do dubna roku 2015. Obžalovaný K [redacted] předložil soudu i další výpisy ze svého účtu, kdy je patrné, že dne 13.01.2015 vybral v hotovosti částku 30.000,- Kč, když téhož dne na účet obdržel od [redacted] na účet 210.864,- Kč, dne 16.06.2014 vybral v hotovosti 65.000,- Kč, když 13.06.2014 obdržel od [redacted] na účet 266.246,- Kč, a dne 15.01.2014 vybral v hotovosti 70.000,- Kč, když dne 14.1.2014 obdržel od [redacted] na účet 426.678,- Kč.

80. Pokud je v obžalobě tvrzeno, že si obžalovaný K [redacted] sám ponechal částku ve výši 125.000,-- Kč, pak není předložen jediný důkaz, který by takové jeho jednání, zakládající trestný čin přijetí úplatku, osvědčil. Pokud v úvodu odůvodnění obžaloby je poukázáno na to, že předmětná trestná činnost je plně prokázána: odbornými vyjádřeními, operativně pátracími prostředky, výpověďmi svědků s četnými listinnými materiály, je nutno poukázat, že na změněnou situaci Ústavním soudem státní zástupce nereagoval. Obžalovaný K [redacted] ve své výpovědi uvedl, že předmětné výběrové řízení na prodej [redacted] bylo vyhlášeno dne 24.02.2015, přičemž jednotliví uchazeči měli předložit své nabídky do 03.04.2015. Odhadní cena nemovitosti byla stanovena ve výši 21.800.000,-- Kč, když se přihlásili tři uchazeči: Středočeský kraj (nabídka 22.000.000,-- Kč), K [redacted] a H [redacted] (nabídka 22.115.000,-- Kč), a H [redacted] (nabídka 33.000.000,-- Kč). Obžalovaný také uvedl, že částka ve výši 125.000,-- Kč nebyla předána jako záloha na úplatek v celkové výši 250.000,-- Kč, ale jako tzv. vratka poloviny čisté odměny, která se vracela generálnímu řediteli, když obdobně postupovali i tehdejší první [redacted], R [redacted] Z [redacted] a [redacted] Z [redacted] K [redacted] B [redacted]. Tito

se ze zcela pochopitelných důvodů k popsané praxi vyjádřily negativně, když byly v podřízeném stavu k tehdejšímu generálnímu řediteli. Pokud se týká zjištění, že R. Z. poskytl policejnímu orgánu výpis z bankovního účtu, pak zde zcela absentuje poznatek o tom, zda je to jediný účet pana Z. a zda si tento nemohl případně opatřit vratnou zálohu jiným způsobem. Nebyl k dispozici bankovní výpis pana Z. z ledna 2014, kdy (obžalovaný a pan Z. odevzdali panu D. každý 70.000,- Kč jako vratku z mimořádné odměny. Z výpisu naopak jednoznačně vyplývá, že obžalovaný K. dne 13.01.2015 vybral v hotovosti částku ve výši 30.000,- Kč (když 13.01.2015 obdržel od částku ve výši 210.864,- Kč), dne 16.06.2014 vybral v hotovosti částku ve výši 65.000,- Kč (když 13.06.2014 obdržel od částku ve výši 266.246,- Kč) a dne 15.01.2014 vybral v hotovosti částku ve výši 70.000,- Kč (když 14.01.2014 obdržel od částku ve výši 426.678,- Kč). (Ve spise jsou tyto listiny založeny jako: výpis z č.ú. od 1.1.2015 do 31.1.2015, výpis z č.ú. od 1.6.2015 do 30.6.2014 a výpis z č.ú. od 1.1.2014 do 31.1.2014)

81. Z uvedeného soud zjistil, že obžalovaný K. reálně mohl vrátit tehdejšímu generálnímu řediteli částku celkem ve výši 165.000,- Kč (tedy částku převyšující údajný úplatek o 40.000,- Kč), a to v hotovosti, a že policejní orgán zřejmě pochybil, když si vyžádal bankovní výpisy pouze z roku 2015, kde shora uvedené výběry nejsou čitelné (až na leden 2015 ve výši 30.000,- Kč). Z uvedeného soud zjistil, že P. D. vědom si dobře jím nastaveného systému, mohl využít této situace a vykonstruovat verzi údajného úplatku. Orgány činné v trestním řízení se, krom zcela chybného vyhodnocení předložených listinných důkazů, vlastně nezabývaly motivací tehdejšího generálního ředitele. Dnes, po smrti svědka, už nemůže být výslovně rozkryta. Lze jen prostou logikou uzavřít, že by bylo skutečně velkou náhodou, že již necelé tři týdny po odvolání obžalovaného K. z funkce, oznámil hejtmán Středočeského kraje (jeden z původních uchazečů výběrového řízení) informaci o dohodě s vedením

82. Z výpovědi obžalovaného K. je zřejmé, že ani s B. ani s H. neprobíral okolnosti výběrového řízení na prodej, když P. znal pouze do té míry, že je bývalý a potkávali se při různých společenských akcích (oba působili v) a H. neznal vůbec. Obžalovaný K. připustil, že oslovil B. nicméně pouze v rozsahu nahodilých porad, neboť tohoto vnímal jako specialistu na management v broadcasting. Tedy obžalovaný vnímal B. ho jako znalého oboru.

83. Jako jediný vypovídal v neprospěch obžalovaného K. svědek P. D. avšak jeho výpověď z hlavního líčení, která nemůže být nyní opakována, oproti podanému trestnímu oznámení, po hodnocení soudem, není shodná. Nad to po celou dobu výslechu tohoto svědka byl přítomen jeho právní zástupce se kterým se radil o odpovědích, což vyplývá i z protokolu o výslechu svědka ze dne 20.11.2015 (str. 5, poslední odstavec).

84. Rozpory by se daly shrnout tak údajný úplatek K. předal generálnímu řediteli kolem 14. února 2015 v kanceláři č. 515 v trestním oznámení. U hlavního líčení uvedl, že úplatek předal K. v poslední dekádě února 2015. V rozhovoru pro časopis uvedl, že měl obálku u sebe tři dny před podáním trestního oznámení (09.03.2015) a v tom byl víkend, tedy údajně předání proběhlo 06.03.2015.

85. Zejména zásadní je rozpor o čase předání údajného úplatku, neboť obžalovaný byl v období uváděném jediným svědkem, [REDAKCE] P [REDAKCE] D [REDAKCE] tj. v půlce února 2015 na zahraniční dovolené (ubytování na adrese [REDAKCE]). Doložil *Potvrzení rezervace* [REDAKCE]. Je tedy vysoce nepravděpodobné, že by obžalovaný jel 680 km, aby předal tehdejšímu generálnímu řediteli údajný úplatek ve výši 125.000,- Kč a poté, co by údajný úplatek předal, jel by 680 km zpět, aby dokončil probíhající dovolenou s rodinou. Taková konstrukce státního zastupitelství se soudu jeví zcela nereálná a absurdní. Navíc kromě této jediné výpovědi svědka [REDAKCE] P [REDAKCE] D [REDAKCE] (a to zcela zásadním způsobem rozporuplně) nebylo obžalobou předloženo jiných důkazů.

86. K dalším rozporům soud zdůrazňuje, že svědek D [REDAKCE] v trestním oznámení tvrdil, že mu obžalovaný K [REDAKCE] předal 125.000,- Kč, bankovky v hodnotě 5.000,- Kč. Ve výslechu svědka uvedl, že mu obžalovaný předal bílou obálku se 125.000,- Kč, a po poradě se svým právním zástupcem v tomtéž výslechu opravil své tvrzení, že obdržel dvě obálky stejné velikosti a hmotnosti. V trestním oznámení uvedl, že se mělo jednat o zálohu za to, že generální ředitel nenaruší průběh výběrového řízení, ve svědecké výpovědi mluvil o vratné záloze za to, že podepíše smlouvu o prodeji, kterou Rada schválila. V trestním oznámení tvrdil, že 24. února 2015 byla zveřejněna nabídka a k úplatku mělo dojít 14.02.2015 a mělo se jednat o vratnou zálohu. Oproti tomu ve svědectví zdůraznil, že se výběrové řízení připravovalo v lednu/únoru 2015 a podmínky byly zveřejněny v březnu 2015.

87. Na výjezdním zasedání [REDAKCE] v Poděbradech ve dnech 19.3. a 20.3. 2015 byla v souladu s ustanovením § 158d odst. 2 TR skutečně pořízena zvuková nahrávka. Ze záznamu však pro soud vyplývá, že obžalovaný K [REDAKCE] J [REDAKCE] H [REDAKCE] nezná, a že vše řešil přes [REDAKCE] B [REDAKCE]. Z odposlechu není patrné, co řešili, o předmětné nemovitosti není zmínka, a obsah rozhovoru lze jen domýšlet. Z odposlechů nevyplývá, že by obžalovaný B [REDAKCE] s obžalovaným K [REDAKCE] či obžalovaným H [REDAKCE] projednávali prodej předmětné nemovitosti. Mezi obžalovanými H [REDAKCE] a obžalovaným K [REDAKCE] pak neprobíhá vůbec žádná komunikace. Svědek K [REDAKCE] uvedl, že předmětnou obálku neviděl a ani ji vidět nechtěl. Ředitel D [REDAKCE] mu pouze sdělil, že dostal úplatek ve výši 100.000,- Kč. Svědkyně Z [REDAKCE] K [REDAKCE] B [REDAKCE] uvedla, že ji svědek D [REDAKCE] koncem února 2015 informoval o údajném úplatku, obálku s financemi jí ukázal. O výběrovém řízení nic neví, protože to nespadlo do její kompetence. Členové Rady [REDAKCE] shodně vypověděli, že se dozvěděli o trestním řízení vedeném pro možnou korupci ve vztahu k projednávanému výběrovému řízení a proto se zdrželi hlasování. Shodně uvedli, že ze strany obžalovaného K [REDAKCE] nebyli vystaveni jakémukoliv ovlivňování, týkající se rozhodování o prodeji předmětné nemovitosti. Svědek R [REDAKCE] Z [REDAKCE] vypověděl, že od obžalovaného K [REDAKCE] ví z doby před trestním stíháním, že vracel část svých odměn generálnímu řediteli. Z listinných důkazů vyplynulo, že manželé H [REDAKCE] byli informováni o prodeji o vypsání výběrového řízení dne 25.02.2015, když poslední termín pro podání nabídky byl ke dni 03.04.2015 (do 12.00 hod.).

88. Z odborného zkoumání obálky, v níž byla předána předmětná hotovost jako údajný úplatek, bylo oborem kriminalistiky, odvětví daktyloskopie, zjištěno, že na obálce je 6 stop. Z nich 4 stopy odpovídají obžalovanému K [REDAKCE], 1 stopa svědkovi D [REDAKCE] a původ 1 stopy se nepodařilo policii zjistit. Ani k dalším obžalovaným však tato neidentifikovaná stopa podřazena nebyla. Vzhledem k tomu, že nebyl bezevší pochybností zjištěn průběh tzv. vratek, nelze mít za zjištěné, že tato stopa usvědčuje obžalovaného K [REDAKCE] z předání údajného úplatku, když obžalovaný prokazuje předání vratky nejméně ve třech případech. Nelze tak dalších pochybností uzavřít, že stopy zajištěné na obálce tak souvisí s předáním údajného úplatku, ale mohou souviset s předáním tzv. vratky tehdejšímu generálnímu řediteli.

89. Na základě shora uvedeného není možné reálně dospět v názoru, že obžalovaní naplnili skutkovou podstatu zažalovaných trestných činů a že na základě přímých i nepřímých důkazních

prostředků lze dospět k závěru, že obžalovaný K. naplnil skutkovou podstatu přečinu podplacení podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku a přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku.

90. Soud provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, jak mu ukládá ust. § 2 odst. 6 tr.řádu.

91. **Z uvedených důkazů má soud za prokázané**, že H. dlouhodobě usiloval o koupi přičemž byl připraven za tento objekt zaplatit značně vysokou částku. Z důkazů však nevyplývá, na základě čeho (jakých informací či úvah apod.) přišel s nabídkou 33.000.000,- Kč, zda a kdo případně mu tuto částku poradil. Tuto informaci měl představitelně dostat od obžalovaného K. o čemž ve svém trestním oznámení hovořil D. Dále to však nepotvrdil, a dnes už nepotvrdí. Tak to zůstává na úrovni spekulací. Logické se jeví, že dlouhodobý zájemce H. měl zájem na úspěšném průběhu výběrového řízení, včetně samotné koupě nemovitosti, a ta se přes svého dobrého známého B. o celou věc intenzivně zajímal.

92. Soud na rozdíl od státního zástupce neshledává všechny výpovědi svědka D. konzistentní. Skutečnost, že když byl tento svědek slyšen v přípravném řízení za účasti svého právního zástupce, začal tvrdit, že K. mu ukázal dvě obálky a uvedl, že jedna je pro něj, až poté, co se mimo výslechovou místnost poradil se svým zástupcem. Ani nahrávka rozhovoru mezi D. a K. neprokazuje, že by H. předal úplatek B. a ten následně prostřednictvím K. D. K. uvádí, že se s H. zná přes B. a i s tím se sešel pouze dvakrát. Dále se s ním scházet nechce. To, že má někdo něco posichované, že půl milionu dostane, říká v nahrávce pouze D., který však ve své výpovědi tvrdil, že toto ví od obžalovaného K., aniž by to však kdykoliv jindy K. prokazatelně uvedl. V průběhu nahrávaného rozhovoru se D. snaží, aby navedl K. ke správným odpovědím, ale z úst K. zazní v nahrávce pouze příslib, že zorganizuje druhou předávku, pokud by H. vyhrál. Rozhodně z této nahrávky nelze bez důvodných pochybností dovodit, že by v ní K. potvrdil, že od obžalovaného H. prostřednictvím obžalovaného B. obdržel částku 250.000,- Kč, ze které polovina připadla obžalovanému K. a druhá polovina byla určena pro D. Z nahrávky rovněž nelze bez důvodných pochybností dovodit, že obžalovaný B. měl obdržet od H. celkem 500.000,- Kč, natož uzavřít bez pochybností, že sám přijal úplatek ve výši 250.000,- Kč, k čemuž dospěl nakonec i státní zástupce když uvádí, že proto B. pro přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku stíhán není.

93. Rovněž z telefonních odposlechů není možné bez velmi silných pochybností dovodit, že pro generálního ředitele byla určena jakožto první polovina úplatku částka ve výši 125.000,- Kč, a pro jeho náměstka K. rovněž. Svědek D. uvedl, že K. měl u sebe dvě totožné obálky, přičemž jednu si ponechal a druhou předal oznamovateli až poté, co se v průběhu výslechu v přípravném řízení radil se svým právním zástupcem. I ve výslechu v hlavním líčení toto neuváděl spontánně na samém počátku výslechu, ale až v jeho průběhu, kdy již hovořil o tom, co se v kanceláři K. odehrálo. Je tedy otázkou, nakolik si svědek, který měl v inkriminovaném období velké zdravotní problémy (potvrzeno jím i svědecky) byl toto schopen sám zapamatovat, a nakolik mu tato myšlenka byla „připomenuta“ někým jiným. Z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, je zřejmé, že obžalovaný B. se zná s H. a K. kteří se naopak příliš neznají. Z hovorů je patrné, že zájem B. na věci je

značný, z rozhodnutí Rady [redacted] je velice rozladěn. V jednom telefonátu dokonce hovoří v plurálu, tedy že „vyhráli výběrové řízení a že zaplatili částky 100.000,- Kč a 1.000.000,- Kč“. Soud však na rozdíl od státního zástupce není toho názoru, že by se stavěl do role obchodního partnera [redacted] H [redacted]. Jeho výroky jasně svědčí o tom, že jej celá věc zajímala, to lze však logicky vysvětlit tím, že dlouhodobě kritizoval způsob schvalování výsledků výběrových řízení Radami [redacted] [redacted] jako zcela nevhodný, když o ekonomických věcech rozhoduje orgán, který není nijak právně ani trestně odpovědný za svá rozhodnutí ani za hospodaření předmětných institucí. Dne 29.04.2015 v 15.04 hodin, tedy krátce po skončení zasedání Rady [redacted], volá [redacted] K [redacted], jenž byl zasedání přítomen, o výsledku hlasování právě [redacted] B [redacted] který reaguje zcela spontánně a právě v tom duchu, že podobný způsob rozhodování rady už dlouhodobě kritizuje. Nelze z tohoto rozhovoru bez důvodných pochybností dovodit, že by [redacted] B [redacted] měl o výsledek hlasování Rady jiný než profesní zájem (rozhovor a vyjádření obžalovaného potvrzují, že opět došlo k tomu, před čím obžalovaný dlouhodobě varuje).

94. V řízení tak bylo prokázáno toliko, že obálku s částkou 125.000,- Kč předal oznamovateli přesně nezjištěného dne [redacted] K [redacted], kterého usvědčují čtyři daktyloskopické otisky, avšak pouze na obálce. Jeví se jako logické, že obžalovaný K [redacted] tuto skutečnost ze spisu zjistil, a následně vznesl argument své obhajoby o povinném odvádění poloviny čistých odměn generálnímu řediteli. Tato obhajoba však nebyla výpověďmi svědků i obstaranými listinnými materiály (výpisy z účtů) zcela jednoznačně vyvrácena. K výpisům založeným [redacted] K [redacted] před hlavním líčením soud uvádí, že pokud obžalovaný dne 13.01.2015 vybral v hotovosti částku 30.000,- Kč, když téhož dne na účet obdržel od [redacted] na účet 210.864,- Kč, dále dne 16.06.2014 vybral v hotovosti 65.000,- Kč, když 13.06.2014 obdržel od [redacted] na účet 266.246,- Kč, a dne 15.01.2014 vybral v hotovosti 70.000,- Kč, když dne 14.01.2014 obdržel od [redacted] na účet 426.678,- K, početní korelace mezi prvními dvěma výběry a došlými částkami je v jiném poměru, než je tomu ve třetím uvedeném případě. Daktyloskopické stopy sice korespondují s výpovědí oznamovatele, nelze však bez důvodných pochybností dovodit že by korespondovaly s provedeným sledováním osob, a věcí či s realizovaným odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu. Z nahrávky hovoru mezi [redacted] D [redacted] a [redacted] K [redacted] je zřejmé, že někdo přinesl obálku v časopisu, nelze však dovodit, že by se jednalo o více obálek, a obálek s penězi, a tím předávajícím byl [redacted] B [redacted]. Otisky [redacted] B [redacted] a [redacted] H [redacted] ani [redacted] naopak nebyly na obálce ani penězích zjištěny. To, že peníze v obálce představovaly úplatek a že obdobnou obálku obdržel i [redacted] K [redacted] je prokazováno pouze výpovědí [redacted] D [redacted]. Jeho výpověď zejména ohledně druhé obálky je však značně nevěrohodná a nadto zůstává zcela ojedinělým důkazem v podstatě pouze proti obžalovanému K [redacted] když další, toliko nepřímé důkazy, již nejsou způsobitelné děj popsany ve výroku obžaloby prokázat. Oznamovatel si nebyl schopen vzpomenout, kdy měl obdržet předmětnou obálku s penězi od [redacted] K [redacted], tento časový údaj stále měnil, což je s podivem, neboť pokud by jej tolik zaujalo oznámení, že se nejedná o vratnou zálohu, jistě by si to někde poznamenal, nebo se alespoň snažil blíže zařadit. Jednání [redacted] K [redacted] popsané v obžalobě nadto dále již nekonkretizuje žádný další z provedených důkazů. Soud je toho názoru, že ani výpověď tohoto jediného svědka obžaloby nepopisuje děj uvedený v obžalobě, natož aby bylo možno dovodit jakýkoliv podíl obžalovaných [redacted] B [redacted] a [redacted] H [redacted] na takto popsaném ději.

95. Soud se rovněž nedomnívá, že by odborná veřejnost beze zbytku očekávala, že Rada [redacted] [redacted] prodej [redacted] [redacted] schválí. Někteří členové rady nebyli srozuměni s tím, že jediným kritériem výběru byla cena. Rozhodnutí všech hlasujících (jednotliví členové se pravděpodobně mezi sebou dohodli) zdržet se hlasování bylo reakcí na informaci předsedy Rady [redacted] [redacted] M [redacted] S [redacted], [redacted], jemuž asi deset dní před zasedáním generální

ředitel prozradil, že se o předmětné výběrové řízení zajímá policie. Více sice nesdělil, nicméně svědek [REDAKCE]. S [REDAKCE] [REDAKCE] tuto informaci rozšířil mezi členy Rady [REDAKCE]. Je otázkou, proč se všichni hlasování pouze zdrželi, proč nehlasovali proti prodeji, tato skutečnost však pro posuzování případu není rozhodující, pokud se k ní nevážou další skutečnosti či důkazy.

96. **Nahráný a v hlavním líčení vyposlechnutý rozhovor** soud hodnotí, na rozdíl od státního zástupce tak, že z něj není patrné, že by se obžalovaný B [REDAKCE] stavěl do role obchodního partnera obžalovaného H [REDAKCE]. Jeho výroky (uvedené v uvozovkách) jasně svědčí o tom, že jej celá věc zajímala, což lze velmi jednoduše vysvětlit tím, že dlouhodobě kritizoval způsob schvalování výsledků výběrových řízení Radami [REDAKCE] jako nedůvodný, když o ekonomických věcech rozhoduje orgán, který není nijak právně ani trestně odpovědný za svá rozhodnutí ani za hospodaření předmětných institucí. Podle prvotního závěru nalézacího soudu nelze z rozhovoru bez důvodných pochybností dovodit, že by obžalovaný B [REDAKCE] měl o výsledek hlasování Rady jiný než profesní zájem s tím, že rozhovor a vyjádření obžalovaného B [REDAKCE] potvrzují, že opět došlo k tomu, před čím dlouhodobě varoval. Lze souhlasit s obhajobou tohoto obžalovaného v tom, pro ni není nezbytně nutné s touto interpretací souhlasit, byť z pohledu obhajoby se jeví, jako zcela logická.

97. Z pohledu ostatních důkazů není dost dobře možné hodnotit tuto nahrávku v souvislosti s jinými důkazy, neboť žádné jiné důkazy zřetelně neexistují, a nemohou být představitelně obstarány soudem, či legálně doloženy stranami. To vyplývá i z části usnesení odvolacího soudu. Pokud tedy nalézací soud dospěl opakovaně k závěru, že za daných okolností a z uvedených důvodů je obsah rozhovoru projevem profesního zájmu obžalovaného Balvína o předmětnou záležitost, jde o jeho výsostné právo vyplývající z ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu. Pokud by měl soud dle státního zástupce dospět na základě hodnocení tohoto důkazu k závěru, že obžalovaný B [REDAKCE] vědomě poskytl součinnost osobě, která se dopouštěla podplácení, a ze shromážděných důkazů plyne, že ačkoliv byl pouze prostředníkem, věděl, k čemu mají předané peníze sloužit, a že se nejedná, například o vrácení půjčky. To by s obsahem hodnoceného důkazu nijak nekorespondovalo.

98. Soud po hodnocení důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu cítí povinnost se blíže vyjádřit ještě k verzi obžalovaného K [REDAKCE], který se hájí tím, že peníze předané D [REDAKCE] byly tzv. vratkou z odměn, které mu tehdejší generální ředitel uděloval. Ze všech verzí nabízených k dokazování se jeví jako nejméně věrohodná. Nikoli však vyloučená. Na zajištěných bankovkách nebyly nalezeny jeho otisky (z pohledu státního zástupce není příliš podstatné) a jím dokladované výběry z bankovního účtu, na který mu byly odměny vyplaceny, nekorespondují s předanou částkou ve výši 125.000,- Kč. Obžalovaný K [REDAKCE] však skutečnost, že vrátil část odměn, dokladoval výběry hotovostí ze dne 15.01.2014 ve výši 70.000,- Kč, ze dne 16.06.2014 ve výši 65.000,- Kč a ve výši 30.000,- Kč ze dne 13.01.2015. Vrácení části vyplacených odměn nikoli zcela vyloučili všichni ostatní nejbližší podřízení někdejšího generálního ředitele, konkrétně Z [REDAKCE], K [REDAKCE], P [REDAKCE], I [REDAKCE], M [REDAKCE] a R [REDAKCE]. Z [REDAKCE] jehož obžalovaný K [REDAKCE] výslovně zmínil jako toho, kdo také část svých odměn vrátil. Svědek Z [REDAKCE] potvrdil, že od obžalovaného věděl ještě předtím, než došlo k trestnímu řízení, že generální toto po něm chce, a ať se připraví, že to může očekávat i on. To, že k tomu ve směru ke svědkovi nedošlo, obžalovaný K [REDAKCE] neovlivnil. Nelze tedy považovat jeho obhajobu za pouhou reakci na důkaz odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví daktyloskopie, které usvědčilo K [REDAKCE] že na předané obálce s penězi zanechal čtyři otisky, které bylo vypracované 16.06.2015 (a o důkaz bylo požádáno 10.06.2015).

99. K poslední verzi, která je soudu předkládána, pomsta [redacted] D [redacted] vůči obžalovanému [redacted] K [redacted] za to, že upozornil na skutečnost, že generální ředitel zaměstnává v [redacted] svého [redacted] soud dodává, že taková situace jistě není žádoucí, avšak vedení [redacted] vědělo, že [redacted] D [redacted] pracuje v této instituci již několik let. Nejednalo se o nějakou nečekanou novinku, se kterou by [redacted] K [redacted] jako s tajemstvím vystoupil proti vedení, či generálnímu řediteli. *Jinak by tomu mohlo být směrem ke veřejnosti. A to pokud jde o pozici a s ní spojenou mzdu, v souvislosti s poměrem odváděné práce.* Z provedeného dokazování ale vyplývá, že oba muži mezi sebou měli bezproblémové vztahy a nevedli žádné zásadní osobní spory.

100. U hlavního líčení [redacted] D [redacted] při respektování zásady ústnosti řízení, potvrdil, že v kanceláři [redacted] K [redacted] viděl dvě obálky, z nichž jedna mu byla předána, zatímco v rámci podaného trestního oznámení hovořil pouze o jedné obálce, kterou obdržel. Je pouhou spekulací, že v případě, že by skutečně obě obálky u obžalovaného [redacted] K [redacted] neviděl, že mu tento o té druhé obálce pověděl s tím, že obě měl obdržet od obžalovaného [redacted] B [redacted]. Takové tvrzení výpověď obžalovaného K [redacted] neobsahuje. Druhým, do jisté míry sporným momentem ve výpovědi někdejšího generálního ředitele, je datum, kdy měl předmětnou obálku obdržet. Svědek hovoří o datu 14.02.2015, což byla sobota, obžalovaný [redacted] K [redacted] se v té době navíc teprve vracel ze zahraniční dovolené. Je zřejmé, že ve dni předání úplatku se svědek mylí, nepochybně se tak stalo až ve druhé polovině února roku 2015.

101. Ze zajištěného záznamu o sledování osob a věcí podle § 158d odst. 2 trestního řádu, který ve spolupráci s policejním orgánem pořídil [redacted] D [redacted] který má popisovat podle státního zástupce celý skutkový děj se zapojením všech obžalovaných, nic takového bez pochybností nevyplývá. Předně tam nezaznávají vždy jejich jména, z kontextu má být patrné, že dvě obálky s částkami 125.000,- Kč přinesl obžalovanému [redacted] K [redacted] obžalovaný [redacted] B [redacted] který dělal prostředníka mezi obžalovaným [redacted] H [redacted] coby poskytovatelem úplatku a jeho předpokládanými příjemci, jimiž měli být [redacted] K [redacted] a [redacted] D [redacted]. K tomu je nutno uvést, že je skutečností, že obžalovaný [redacted] H [redacted] nabídl za areál [redacted] cenu vysoce převyšující ostatní nabídky. Státní zástupce se domnívá, že mu tuto částku ne příliš výhodně doporučil pravděpodobně obžalovaný [redacted] K [redacted]. Tato domněnka však není záznamem potvrzována, ani ji nepotvrzují svědci či obžalovaní. Pokud státní zástupce dovozuje, že úplatek měl přesto sloužit jako takové dílčí pojištění hladkého průběhu výběrového řízení, ačkoliv i na záznamu o sledování osob a věcí se hovoří o tom, že to H [redacted] jistě nemá, že musí dát nejvyšší nabídku, jedná se rovněž o spekulaci, hodnotící určitý závěr z pohledu obecné logiky, nikoli z ohledu důkazní jistoty.

102. V daném případě totiž netvoří nepřímé důkazy ucelený kruh, který umožňuje učinit závěr o vině všech tří obžalovaných. Počínaje trestním oznámením, vydanou finanční částkou v obálce, na níž byly zajištěny daktyloskopické otisky obžalovaného [redacted] K [redacted] záznamem o sledování osob a věcí, který má usvědčovat ze zapojení do trestné činnosti i obžalované [redacted] B [redacted] a [redacted] H [redacted] s tím nekorespondující provedený **odposlech a záznam telekomunikačního provozu dokládající toliko aktivní hovory mezi obžalovanými [redacted] K [redacted] a [redacted] B [redacted]**. Podle státního zástupce i nezájmová komunikace obžalovaného [redacted] B [redacted] nasvědčuje tomu, že působil jako prostředník mezi [redacted] H [redacted] a [redacted] K [redacted]. Z důkazně významných hovorů podle něj vyplývá, že [redacted] B [redacted] měl eminentní zájem na průběhu inkriminovaného výběrového řízení, ale důkazně neobjasnil, zda-li byl schopen, kromě poukázání netrpělivého čekání na výsledek, tento nějak aktivně ovlivnit ve smyslu svého, státním zástupcem předpokládaného zájmu, a to zejména ve smyslu určité odpovědnosti ze svého zapojení do věci. Důkazně ani není postaveno najisto, zda [redacted] D [redacted] správně pochopil a reprodukoval, je-li částka, o které řekl policii vratná či nevratná.

Takové váhání se nabízí v rámci manévrování se svým vyviněním z podezření z přečinu přijímání úplatku. Je profesně pochopitelné, že bezprostředně poté, co Rada [redacted] prodej [redacted] neschválila, volá obžalovaný K [redacted] B [redacted] (oba rozhlasoví odborníci) a rozhořčeně mu tuto novinku sděluje. Je dovozeným důkazem s nedovolenou interpretací nevyřčeného, že následný hovor B [redacted] s I [redacted] M [redacted] dokládá zapojení obžalovaného do dané kauzy, neboť hovoří v množném čísle s tím, že „vyhráli výběrové řízení a že zaplatili požadované částky“. Skutečnost, že to rada neschválila, ten jeho kámoš (nepochybně státním zástupcem myšlen obžalovaný H [redacted] ještě neví. Tyto nepřímé důkazy, a podezření, ale nepodporuje jediný přímý důkaz, jímž je svědecká výpověď P [redacted] D [redacted] která není konzistentní a tudíž věrohodná.

103. Soud se ujistil, že motivem obžalovaného H [redacted] měl být podle státního zástupce zájem uspět ve výběrovém řízení na prodej nemovitosti, a proto měl předat obžalovanému B [redacted] částku 250 000 Kč určenou rovným dílem pro obžalovaného K [redacted] a pro svědka D [redacted] (představitel vlastníka nemovitosti) s tím, že stejnou částku obdrží i po úspěchu obžalovaného H [redacted] ve výběrovém řízení. Poskytnuté peníze měly být zárukou, že obdarovaní nenaruší průběh výběrového řízení. Svědek si nějakou dobu poté, co obdržel obálku s penězi, uvědomil, že by mohlo jít o úplatek, a proto se po několika konzultacích obrátil na Policii České republiky, která věc začala šetřit, svědkovi umožnila zaznamenat rozhovor s obžalovaným K [redacted] a očekávala předání druhé poloviny peněz poté, co obžalovaný H [redacted] ve výběrovém řízení zvítězí (jeho nabídka byla výrazně nejvyšší); k tomu však nedošlo, neboť výběrové řízení bylo zmařeno postupem orgánu vlastníka nemovitosti, a to v důsledku snahy svědka D [redacted] o transparentní jednání. **Trestní řízení proto bylo vedeno zejména na základě výpovědi a audiozáznamu P [redacted] D [redacted]**

104. Pokud zdejší soud ve zprošťujícím rozsudku dospěl k závěru, že tento svědek skutečně obdržel obálku s penězi od obžalovaného K [redacted], ostatní nepřímé důkazy však nevytvořily takový uzavřený logický okruh, který by umožnil závěr, že se stal skutek, jak byl v obžalobě popsán. Nepřímé důkazy netvoří souvislý a nepřerušovaný logický řetězec, z něhož by bylo možno dovodit jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru; **provedené důkazy vedou jen k podezření vůči obžalovanému K [redacted]** Pak tedy musí uplatnit zásada *in dubio pro reo*, podle které má neprokázaná vina stejné účinky jako prokázaná nevina, neboť obžalobou uvedený skutkový děj je sice vysoce pravděpodobný, ale existují nejméně další dvě možné verze. Navíc z dokazování je zřejmé, že policejní orgán předpokládal, že uspěje-li obžalovaný H [redacted] ve výběrovém řízení, může dojít k monitorovanému předání druhé poloviny úplatku. Pak by existovaly jednoznačné důkazy prokazující vinu obžalovaného H [redacted] a obžalovaného B [redacted], a tím i správnost skutkové věty. **Vzhledem k tomu, že tato situace nenastala, je závěr o naplnění skutku založen především na výpovědi zemřelého D [redacted] a na zaznamenaném hovoru mezi ním a obžalovaným K [redacted]** Výpověď svědka D [redacted] soud nepovažuje za konzistentní, a má silné pochybnosti o významu informací z provedených odposlechů, a proto tyto nepřímé důkazy nepovažoval za způsobilé vytvořit logický, ničím nenarušený a uzavřený okruh, z něž by bylo možno vyvodit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru.

105. Soud se opřel také o závěr Ústavního soudu, ve kterém zdůraznil, že závěr o vině obžalovaného H [redacted] a obžalovaného B [redacted], a tedy o správnosti skutkové věty, založen jen na zdokumentovaném rozhovoru zúčastněné osoby s obžalovaným K [redacted] a není-li opřen o další důkazy, které by prokazovaly pravdivost všech informací v rozhovoru vyřčených, neodpovídá takový závěr požadavku § 2 odst. 5 trestního řádu.

106. Soud tak uzavírá, že z výše uvedených nepřímých důkazů není možné vytvořit takový uzavřený logický okruh, který by odpovídal požadavkům stávající judikatury. **Nepřímé důkazy v tomto případě** netvoří ve svém souhrnu logickou, ničím nenarušenou a uzavřenou soustavu nepřímých důkazů vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících, které by byly v takovém příčinném vztahu k dokazované skutečnosti, **že by z nich bylo možno dovodit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru.** Nepřímé důkazy sice mohou vést k určitému podezření vůči jednomu obžalovanému a to [REDAKCE] K [REDAKCE], zároveň však nejsou způsobilé vyloučit reálnou možnost, že se vše odehrálo zcela jinak, než popisuje státní zástupce ve výroku obžaloby. U zbývajících dvou obžalovaných nemohou výše uvedené důkazy vést ani ke konkrétnějším podezřením, natož pak, aby byly způsobilé vyloučit možnost, že se jednání uvedené v obžalobě vůbec nestalo.

107. Trestní řízení je ovládáno poměrně přísnými zásadami, které jsou rozvedeny v ustanovení § 2 tr. řádu. Především je zde uveden princip oficiality a legality, doplněný o princip obžalovací. Státní zástupce je ten, kdo má povinnost stíhat všechny trestné činy, o nichž se dozví, jediné státní zástupce může podat obžalobu k soudu. Pro účely dokazování je pak zásada oficiality doplněna zásadou vyhledávací, orgány činné v trestním řízení mají povinnost vyhledat všechny dostupné důkazy, tyto důkazy zajistit a provést, následně též vyhodnotit. Uvedená zásada tíží v řízení před soudem především státního zástupce, který je osobou, jež má prokazovat vinu obžalovaných. **Obžalovaní v souladu se zásadou presumpce nevinu nejsou povinni důkazy vyhledávat, nejsou povinni prokazovat svoji nevinu, což je doplněno principem v pochybnostech ve prospěch (in dubio pro reo), tedy neprokázaná vina má stejné účinky jako prokázaná nevinu.** Připouští-li důkazy, které soud měl k dispozici a provedl v hlavním líčení i jiné možné či pravděpodobné varianty, je pak vždy nutno ve prospěch obžalovaných vycházet z varianty, která je obžalovaným ku prospěchu (princip in dubio pro reo). Soud v kontinentálním pojetí práva není v zásadě orgánem inkvizitním, aby prokazoval vinu obžalovaných. Nicméně zásada, že vinu obžalovaných v hlavním líčení má za úkol prokazovat státní zástupce, je doplněna povinností soudu, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí, jak vyplývá z ustanovení § 2 odst. 5 poslední věta tr.řádu. Soud se nespokojil s přečtením přepisů odposlechů telefonních hovorů a nahrávky rozhovoru mezi [REDAKCE] D [REDAKCE] a [REDAKCE] K [REDAKCE] a provedl důkaz rovněž přehráním uvedených záznamů, ač všichni obžalovaní souhlasili se čtením přepisů. Soud však již neměl k dispozici žádné další důkazy a ani povědomí o tom, že by bylo možno další důkazy opatřit, a proto bylo třeba hodnotit provedené důkazy, jak bylo rozvedeno shora.

P o u č e n í :

Proti rozsudku lze podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozsudku k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Právo podat odvolání nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly. Odvolání musí být ve stejné lhůtě odůvodněno tak, aby z něho bylo patrné, v jakých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo, jsou odvoláním vytýkány.

Shodu prvopisem potvrzuje Krákorová Petra

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Poškozený může podat odvolání proti výroku o náhradě škody, nebo proti tomu, že takový výrok učiněn nebyl. Obžalovaný je oprávněn podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Praha 18. 12. 2020

JUDr. Milan Rossi, v.r
samosoudce